

Arrest

nr. 252 149 van 2 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34/1
2600 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 november 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2020 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. ABDUL en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 maart 2019 en hebben zich vluchteling verklaard op 19 maart 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 8 november 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op respectievelijk 13 en 14 augustus 2020.

1.3. Op 1 oktober 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werd op 5 oktober 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van A.F.A.A. (eerste verzoekende partij):

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een sjiitische moslim te zijn van Arabische origine. U bent afkomstig uit Bagdad (Centraal-Irak). In 2016 huwde u met uw, toen 14-jarig nichtje, A.(...) N.(...) A.(...) A.(...) (OV X en CG X). Jullie waren verliefd en jullie zelf alsook jullie families stonden achter dit huwelijk. Na jullie huwelijk kwam uw echtgenote bij u en uw ouders inwonen. In 2017 beviel uw echtgenote van een tweeling, A.(...) en M.(...). Uw echtgenote ging nog geregeld op bezoek bij haar moeder, doch dit enkel op de momenten dat ze wist dat haar stiefvader - haar echte vader overleed kort na haar geboorte – J.(...) K.(...) F.(...) A.(...) A.(...) op zijn werk was. J.(...) werkte als 'muqaddam' (luitenant-kolonel) bij de Federale politie en was doorgaans voor langere periodes op zijn werk aanwezig. Op 2 maart 2019 bracht u uw echtgenote met de kinderen naar haar moeder waar ze een week zouden verblijven. De volgende dag zou u rond de middag door uw echtgenote zijn opgebeld. Ze bleek met de kinderen al terug thuis te zijn en u vernam dat er iets gebeurd was en u dringend naar huis moest komen. Eénmaal thuis vernam u van uw echtgenote dat haar stiefvader die ochtend op het onverwachts naar huis gekomen was en, toen hij vernam dat N.(...)'s moeder en de kinderen nog aan het slapen waren, geprobeerd had haar te verkrachten. Toen haar moeder, wakker geworden door N.(...)'s geschreeuw, kwam kijken wat er aan de hand was, deed J.(...) of zijn neus bloedde. Uw schoonmoeder zou hierop, samen met de burens, N.(...) en de kinderen, naar huis gebracht hebben. Toen u dit alles hoorde zou u direct J.(...) hebben opgebeld en hem duidelijk hebben gemaakt dat u met hem zou afrekenen. U dreigde ermee klacht tegen hem in te dienen en de stam in te lichten. Het gesprek ontaardde in een hoogoplopende ruzie waarbij J.(...) op zijn beurt ook u bedreigde. U nam vervolgens contact met uw stam die beloofde u te zullen helpen. In de namiddag vertrok u met uw vader richting het politiekantoor van Abu Tchir om klacht te gaan indienen. Onderweg werden jullie tegengehouden aan een controlepost waar u uit de wagen werd gesleept, geslagen en meegenomen. Uw vader keerde terug naar huis en lichtte vervolgens uw vriend A.(...), majoor bij de Federale politie, in van uw arrestatie. Op het politiekantoor vernam u ondertussen dat J.(...) achter uw arrestatie zat. A.(...), die ondertussen door uw vader was ingelicht, kwam u vervolgens opzoeken in het politiekantoor en gaf u te kennen dat u en uw familie beter het land zouden verlaten. J.(...) had immers opdracht gegeven u in het politiekantoor vast te houden en u te laten vermoorden. A.(...) regelde met de dienstdoende officier dat u, tegen betaling van 1500\$, werd vrijgelaten en bracht u vervolgens naar zijn huis. Daar A.(...) ervan overtuigd was dat uw leven in gevaar was en ook uw familie niet langer veilig zou zijn, beloofde hij jullie te helpen het land te ontvluchten. U contacteerde uw familie met de melding dat ze zich moesten klaarmaken en dat A.(...) hen zou ophalen. Terwijl u in de woning van A.(...) bleef wachten, ging A.(...) uw ouders, echtgenote en zoontjes ophalen en bracht hen eveneens naar zijn huis. De volgende dag kreeg uw vader via een whatsapp-bericht een brief van jullie stam waarin stond aangegeven dat de stam u verstoten had. Als reden stond vermeld dat u, tegen de wil van de families, met een minderjarige gehuwd was én alcohol verkocht. Daar u nu niet langer op de bescherming van de stam kon rekenen en door eender wie op eender welk moment kon vermoord worden, moest u Irak zo snel mogelijk verlaten.

Jullie reisden diezelfde dag nog vanuit Bagdad naar Erbil (Koerdische Autonome Regio of KAR). Op 7 maart 2019 verlieten jullie Irak en reisden verder naar Turkije. Vier dagen later verliet u met uw echtgenote, kinderen en uw moeder, A.(...) I.(...) B.(...) H.(...) (OV X en CG X), in het bezit van valse paspoorten, Turkije richting Europa. Jullie kwamen aan in België en verzochten hier op 19 maart 2019 om internationale bescherming. Bij gebrek aan voldoende financiële middelen bleef uw vader in Turkije achter. Hij zou jullie later vervoegen. U had na uw vertrek uit Turkije nog geregeld contact met uw vader. Echter, in mei 2019 hoorde u voor de laatste keer iets van hem en sindsdien kan u hem niet meer bereiken. U heeft geen idee waar uw vader is of wat met hem gebeurde. U heeft tot op heden nog contact met uw vriend A.(...). Via hem vernam u dat de deur van jullie woning in Bagdad geforceerd werd. Twee à drie weken geleden had u voor het laatst contact met uw vriend. Hij informeerde u dat

J.(...) nog steeds in Bagdad aanwezig is en nog steeds voor de Federale politie werkt, hij werd onlangs bovendien ook gepromoveerd. U vreest in geval van een terugkeer naar Irak te worden vermoord omwille van uw conflict met J.(...). J.(...) heeft immers vele connecties binnen de overheid, milities, ea. Eender wie kan u vermoorden en u kan niet meer rekenen op de bescherming van uw stam.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende stukken neer: een kopie van uw Iraakse nationale kaart, een kopie van de Iraakse nationale kaart van uw echtgenote, een kopie van de nationale kaarten van uw twee zoontjes, een kopie van uw huwelijksakte - geregistreerd bij de rechtbank, een kopie van uw religieuze huwelijksakte, een kopie van de overlijdensakte van N.(...)'s vader, een kopie van de verstotingsbrief, een foto van de werkbade van uw vader en drie foto's van J.(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest te worden gedood in geval van een terugkeer naar Irak, en dit omwille van uw conflict met J.(...), de stiefvader van uw echtgenote.

U verklaarde Irak te hebben verlaten uit vrees voor uw leven en dit nadat u in een conflict verwickeld raakte met J.(...), de stiefvader van uw echtgenote, die vele connecties heeft binnen de overheid, milities, ea. U werd bovendien verstoten door uw stam en kan dus nergens in Irak nog beschermd worden.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst ontvluchtte omwille van de vervolgingsfeiten die hun oorsprong vinden in de poging tot verkrachting van uw echtgenote door haar stiefvader.

Uit wat volgt zal echter duidelijk blijken dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en vluchtmotieven.

Allereerst kunnen vragen worden gesteld bij uw beslissing om klacht in te dienen bij de politie tegen J.(...). U verklaarde immers meermaals dat J.(...) zelf een hoge functie had bij de Federale politie en goede banden had met verschillende politieke partijen en milities, ondermeer met 'Asaeb Ahl al-Haqq'. Blijkt bovendien dat u dit al wist vanaf het moment dat u en N.(...) zich verloofden (zie CGVS p. 17 en vragenlijst CGVS vraag 5). Dat u, rekening houdende met J.(...)'s hoge functie binnen de veiligheidsdiensten én de vele connecties die hij had, dan toch de beslissing nam om bij de lokale politie klacht tegen hem in te dienen, is wel opmerkelijk. Er kan immers verwacht worden dat u, indien hetgeen u over J.(...) zijn functie en connecties vertelde de waarheid betreft, toch zou geweten hebben dat een klacht niet veel zou uithalen, minstens zou rekening gehouden hebben met het feit dat J.(...) dit niet zomaar zou aanvaarden. J.(...) had u bovendien ook zelf uitdrukkelijk te kennen gegeven dat hij dit alles niet over zijn kant zou laten gaan toen u hem telefonisch bedreigde (zie CGVS p. 16). Dat u dan desondanks er ook nog van uitging dat u op deze manier de zaak zou kunnen oplossen (zie CGVS p. 20), mag eens te meer verbazen. Nogmaals, zijn vele connecties en de bedreiging aan uw adres indachtig, kan logischerwijs verondersteld worden dat u op een iets voorzichtigere en meer doordachte manier te werk zou zijn gegaan. Uw vader had daarenboven voordien reeds contact opgenomen met de stam. Gezien het belang van de stammen binnen de Arabische cultuur en de nadruk die ligt op bemiddeling in geval van conflicten, kan eveneens verwacht worden dat vanuit de stam zou gepoogd worden tot een oplossing te komen. Dat uw vader, ondanks zijn contact met de stam, dan vervolgens gewoon met u vertrok naar de politie om klacht in te dienen, hierbij de kans op een succesvolle bemiddeling al bij voorbaat te minimaliseren, is weerom weinig aannemelijk.

Ook bij hetgeen zich vervolgens zou hebben afgespeeld, kunnen de nodige vragen worden gesteld. Zo stelde u dat u, nadat u uw identiteitskaart had afgegeven aan de checkpoint in Abu Tchir, direct uit de wagen werd gesleurd, werd geslagen en afgevoerd naar het politiekantoor. Uw vader zou uw vriend A.(...), die 'raaed' (majoor) is bij de Federale politie, gecontacteerd hebben waarna deze u kwam

opzoeken in het politiekantoor waar u werd vastgehouden. A.(...) zou u toen gezegd hebben dat de situatie voor u en uw familie heel gevaarlijk was en dat u moest vertrekken (zie CGVS p. 9, 18 en 19). A.(...) zou toen geweten hebben dat J.(...) de opdracht had gegeven u in het politiekantoor te houden en dat u moest vermoord worden. Dit zou A.(...) dan weer vernomen hebben van de officier die in het politiekantoor waar u vastzat aanwezig was en aan wie A.(...) het smeergeld betaalde om u vrij te laten (zie CGVS p. 21). Het is echter niet aannemelijk dat J.(...) zomaar zijn precieze plan uit de doeken zou gedaan hebben aan de officier die van dienst was die avond. Er kan immers geenszins worden ingezien waarom hij dit zou doen. Als luitenant-kolonel had hij immers geen enkele verantwoording af te leggen tegenover zijn mindere en had hij evengoed kunnen volstaan met de melding dat u tot nader order in detentie moest blijven.

Opmerkelijk is voorts dat u, nadat uw vader via A.(...) 1500\$ smeergeld betaalde aan de officier in het politiekantoor, gewoon met A.(...) in diens wagen het politiekantoor kon uitrijden. U gaf aan dat het verhaal zou verspreid worden dat u ontsnapt was. Opnieuw mag dit verbazen gezien u gewoon bij A.(...) in de wagen zat. U hierop gewezen en aangegeven dat het verhaal van 'uw ontsnapping' toch riskant was daar iemand van de andere aanwezige agenten jullie mogelijks samen zag weggrijpen, gaf u aan dat het maar een klein politiekantoor betrof, dat het ook 's avonds was en er dus maar weinig personeel was (zie CGVS p. 19). Dat de officier aan wie jullie betaalden de enige aanwezige agent was, is echter weinig waarschijnlijk. U met deze bedenking geconfronteerd, stelde u enkel dat u het niet gezien heeft en dat u via de gang en de binnenplaats werd weggebracht (zie CGVS p. 19).

Verder is het dan weer geenszins aannemelijk dat u niet blijkt te weten wat er zich na uw 'ontsnapping' nog eventueel heeft voorgedaan. U bleef na uw 'ontsnapping' nog 1 nacht en 1 dag bij A.(...) thuis. U dan gevraagd wat er nog gebeurde temeer daar J.(...) ondertussen al op de hoogte moet geweest zijn van uw 'ontsnapping', bleek u dit geenszins te weten. Gepolst of u via A.(...) geen nieuws kon verkrijgen, blijkt dit niet geval. U merkte hierbij op dat volgens u - dit impliceert dat u hier niet uitdrukkelijk naar heeft gevraagd - de twee personen die bij de zaak betrokken waren er niet over gaan praten om de zaak niet bekend te maken. U er dan op gewezen dat er toch hoe dan ook commotie zal geweest zijn gezien u zogenaamd 'gevlucht' was, herhaalt u opnieuw dat u geen nieuws heeft. Uiteindelijk geeft u ook expliciet aan dat u er niet naar gevraagd heeft, de zaak was te pijnlijk. Nochtans kan verwacht worden dat u zich zo goed mogelijk zou pogen te informeren over de stand van zaken en dit om een duidelijk zicht te hebben op uw situatie en de eventuele problemen die u nog te wachten staan (zie CGVS p. 20). Kan hier bijkomend nog worden opgemerkt dat logischerwijs kan verondersteld worden dat de officier die u hielp vrijkomen wel alarm zal geslagen hebben na uw 'ontsnapping', al was het maar om zelf niet verdacht te worden van enige betrokkenheid. U hierop gewezen, kan u enkel nogmaals aanhalen dat u niet op de hoogte bent (zie CGVS p. 20).

Dat A.(...) zelf ook niets zou vernomen hebben over de situatie in het politiekantoor na uw ontsnapping en eventuele verdere acties van J.(...), minstens niet de moeite zou genomen hebben zich hierover bijkomend te informeren om u zo goed mogelijk te kunnen inlichten, houdt hoe dan ook geen steek. Uit uw verklaringen blijkt immers dat A.(...) u en uw familie vervolgens hielp om verder te vluchten. Zo zouden jullie met een wagen vanuit Bagdad naar Erbil gereden zijn, en dit langs verschillende checkpoints (zie CGVS p. 11 en 13). Gezien J.(...) reeds op 3 maart, en dit een tweetal uur nadat u hem telefonisch had bedreigd, uw naam had doorgegeven aan de controlepost van Abu Tchir waar u dan werd opgepakt, kan, in geval van een geloofwaardig relaas, dan ook verondersteld worden dat hij verdere stappen zou gezet hebben éénmaal hij doorhad dat u 'ontsnapt' was uit het politiekantoor. Dat u noch A.(...) zich dan terdege zouden geïnformeerd hebben over de mogelijke reactie en eventuele verdere stappen van J.(...) om u opnieuw te pakken te krijgen nadat hij uw 'ontsnapping' had ontdekt én u er dan ook geen graten in zag om allemaal samen via verschillende controleposten vanuit Bagdad naar Erbil te reizen, houdt geen steek. Ook al zouden jullie niet zijn gecontroleerd aan de checkpoints (zie CGVS p. 13), het feit dat u het bereid was het risico te nemen op die manier uit Bagdad weg te komen, is geenszins aannemelijk in geval van een waarachtig relaas.

Ook volgende vaststelling maakt dat de waarachtigheid van uw relaas verder wordt ondermijnd. Zo stelde u dat u op 4 maart, toen u bij A.(...) verbleef, vernam dat de stam zich tegen u gekeerd had en dat u verstoten werd. Uw vader zou de verstotingsbrief via whatsapp ontvangen hebben. In deze brief staat aangegeven dat u verstoten werd omdat u tegen de wil van de familie in huwde met een minderjarige en alcohol verkocht (zie CGVS p. 11). Nochtans was uw huwelijk nooit eerder een probleem geweest voor uw stam. Allereerst is het wel opmerkelijk dat de stam zich plots, een dag nadat uw vader hen contacteerde en inlichtte over hetgeen gebeurde tussen N.(...) en J.(...) én zij aangaven u te zullen helpen, zomaar tegen u zou hebben gekeerd. Waarom dit zo plots gebeurde, kan u ook

geenszins verduidelijken. U hiernaar gevraagd verklaarde u dat J.(...) vermoedelijk ook het stamhoofd bedreigde (zie CGVS p. 12). U vervolgens gevraagd of u nadien nog gepoogd heeft hier duidelijkheid over te krijgen en of u pogingen ondernam om te weten waarom de stam zich precies tegen u keerde, antwoordde u ontkennend. U wou niet langer wachten, u wou zichzelf redden, vertrok en dacht er niet meer aan (zie CGVS p. 20). Nochtans kan, in geval van een waarachtig relaas, logischerwijs verondersteld worden dat u wel degelijk nog navraag zou doen en de situatie zou opvolgen om zo een duidelijk beeld te krijgen van de eventuele risico's die u mogelijks liep dan wel de eventuele kans om alsnog bescherming te krijgen van de stam. Voorgaande ondermijnt bijkomend de waarachtigheid van uw relaas. Dat u bovendien voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een andere versie aangaf, zet uw geloofwaardigheid verder op de helling. Volgens uw verklaringen bij de DVZ bent u immers wel degelijk op de hoogte van de precieze reden waarom de stam zich tegen u keerde, namelijk J.(...) vertelde aan uw stamoverste dat u hem valselijk beschuldigde van poging tot verkrachting alsook dat u hem bedreigd had (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Los van voorgaande, kunnen ook vragen gesteld worden bij zeker één van de redenen die in de brief worden aangehaald voor uw verstoting, i.c. dat u tegen de wil van de familie huwde met een minderjarige. Immers, jullie huwelijk dateert reeds van 2016, ruim twee jaar voor de verstotingsbrief. U verklaarde zelf uitdrukkelijk dat er een verloofsfeest was waar verschillende gasten aanwezig waren, in de rechtbank was uw schoonmoeder aanwezig als voogd én zij ondertekende bovendien mee de huwelijksakte toen (zie CGVS p. 11). Redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de stam hier ook van op de hoogte was. U had hoe dan ook het bewijs dat uw schoonfamilie wel degelijk akkoord was met het huwelijk, en kon op die manier eveneens duidelijk aantonen aan uw stam dat J.(...) leugens vertelde. Dat de stam zich dan zonder meer van de ene dag op de andere dag tegen u zou keren en dit op basis van leugens van J.(...), is weerom niet aannemelijk. Indien uw verhaal betreffende uw problemen en vete met J.(...) de waarheid betreffen, kan bovendien verondersteld worden dat hij een andere reden zou hebben aangebracht dan het zo makkelijk te weerleggen argument dat u ruim twee jaar eerder tegen de wil van de familie met N.(...) was gehuwd.

Voorts kan hoe dan ook geenszins worden ingezien waarom J.(...) überhaupt op een dergelijke omslachtige manier te werk zou gegaan zijn indien hij u daadwerkelijk, zoals u laat uitschijnen, wil doden. Rekening houdende met uw eigen verklaringen aangaande zijn machtige positie en vele vooraanstaande contacten, ondermeer met militieleden, kon hij u immers op eender welk moment, hetzij zelf hetzij via één van zijn vele connecties, te grazen nemen. Dat hij er zou voor gekozen hebben om u eerst door uw stam te laten verstoten, u op deze manier in te lichten van zijn plannen en zo het risico nam dat u zou wegluchten en aan hem zou ontkomen, houdt weerom geen steek.

Tot slot blijkt nog dat u geen enkele poging ondernam nog bijkomend nieuws over J.(...) te verkrijgen en u over de actuele stand van zaken te informeren. Ook dit is geenszins aannemelijk in geval van een waarachtig relaas. Nochtans zou u makkelijk informatie uit eerste hand kunnen krijgen, dit via N.(...)'s moeder, de echtgenote van J.(...). Vreemd genoeg zou N.(...) sinds 3 maart, nadat haar moeder haar met de burens naar uw huis terugbracht, geen enkel contact meer gehad hebben met haar moeder. Haar moeder zou zelfs niet weten dat jullie Irak verlieten (zie CGVS p. 3, 14 en 18). U geeft echter zelf aan dat N.(...) haar moeder mist en de hele tijd weent. Ook merkt u op geen idee te hebben wat er met N.(...)'s moeder gebeurde (zie CGVS p. 18). Juist hiermee rekening houdende, kan logischerwijs verondersteld worden dat N.(...) wél degelijk haar moeder zou (proberen) contacteren om zich ervan te vergewissen dat alles in orde is en om terzelfdertijd te informeren naar de situatie met J.(...). Het mag duidelijk zijn dat het feit dat jullie niet willen dat iemand weet waar jullie zitten, dat u schrik heeft en dat uw echtgenote geen gsm heeft allemaal drogredenen zijn die niet ernstig kunnen genomen worden (zie CGVS p. 18). Op een gegeven moment haalt u ook als reden aan dat N.(...) geen contact neemt met haar moeder omdat ze haar niet wil vertellen wat er precies gebeurde. Nochtans verklaarde u voordien dat N.(...)'s moeder eveneens aanwezig was in de kamer toen N.(...) op 3 maart aan u vertelde wat er met J.(...) was gebeurd (zie CGVS p. 17 en 18). Voorgaande wijst erop dat uw verklaringen verdraait en aanpast naargelang de vragen die u worden gesteld. Uw nalatigheid u terdege te informeren houdt eens te meer een negatieve indicatie in voor de beoordeling van uw geloofwaardigheid.

U zou ten andere via uw vriend A.(...) een tweetal weken geleden vernomen hebben dat J.(...) tot op heden in Bagdad verblijft en er zelfs gepromoveerd werd. Echter, dit betreft een loutere bewering die u op geen enkele manier weet te staven. Bovendien kan uw vriend A.(...), die u van dit nieuws zou hebben ingelicht, bezwaarlijk als een objectieve informatiebron worden beschouwd. U hier vervolgens gevraagd of u via A.(...) enig bewijsstuk kan geraken ter staving van het feit dat J.(...) tot op heden in Bagdad verblijft en actief is bij de politie, stelt u te denken dat dit niet zal lukken. U uitdrukkelijk gevraagd waarom niet, komt u niet verder dan aan te geven dat u het niet weet (zie CGVS p. 21).

U tot slot gevraagd wat u nog heeft vernomen over de stappen die J.(...) actueel nog gezet heeft om u te vinden, beperkt u zich tot de stelling dat u zal vermoord worden. Opnieuw betreft dit een loutere bewering. U moet immers toegeven dat u hier nooit naar gevraagd heeft. Als reden haalt u enkel aan dat het om een zwarte periode gaat in uw leven waaraan u niet wil herinnert worden. Opnieuw moet worden opgemerkt dat er logischerwijs van u kan verwacht worden dat u zich terdege informeert over de persoon die u zegt te vrezen en de mogelijke problemen waar u in geval van een eventuele terugkeer mee zal geconfronteerd worden. Uw klaarblijkelijke desinteresse wijst er opnieuw eens te meer op dat aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorlegt ter staving van uw reismogelijkheid. U zou met uw eigen documenten op zak Irak zijn uitgereisd en al deze stukken vervolgens bij uw vader in Turkije hebben achtergelaten. Vanuit Turkije zouden jullie vervolgens, met behulp van een smokkelaar, met valse reispassen naar België zijn gereisd. Opnieuw kunnen hier een aantal opmerkelijke vaststellingen worden gedaan. Zo stroken uw onderlinge verklaringen over waar uw reis pas zich momenteel bevindt niet. Waar u voor het CGVS aanhoudt dat uw paspoort bij uw vader in Turkije ligt - de smokkelaar raadde jullie aan niet met jullie originele documenten te reizen (zie CGSV p. 10 en 13) - beweerde u bij de DVZ dat uw paspoort in Turkije door de smokkelaar werd afgenomen (zie interview DVZ vraag 24). Dit terzijde, het mag voorts ook wel verbazen dat u geen foto's of kopieën van uw paspoort heeft. U legde van alle overige documenten immers kopieën voor. U liet al uw originele stukken achter bij uw vader maar nam van alle documenten wel foto's met uw gsm die u nadien kon uitprinten (zie CGVS p. 10). U gevraagd waarom u van uw paspoort geen kopieën kan voorleggen, stelde u dat u niet wist dat dit nodig was. U gevraagd waarom u van uw paspoort, nochtans een essentieel document, geen foto's nam, terwijl u dit wel van alle andere documenten deed, stelt u dat u er niet aan dacht (zie CGVS p. 14). Dit is geenszins aannemelijk. Indien u er daadwerkelijk niet bij zou hebben stilgestaan kan immers verondersteld worden dat u juist wél van alle stukken die u in uw bezit had foto's zou genomen hebben. Voorgaande vaststellingen doen vermoeden dat uw paspoort doelbewust achterwege houdt om op die manier essentiële informatie, zoals tijdstip van vertrek, reisroute, etc. verborgen te houden. Zulks blijkt eens te meer uit het feit dat u over het paspoort waarmee u dan vanuit Turkije zou gereisd zijn amper enige kennis blijkt te hebben. U kan enkel aangeven dat het een rode kleur had, dat uw naam volgens het paspoort 'R.(...) A.(...) H.(...)' was en dat u volgens het paspoort dezelfde geboortedatum had als uw echte geboortedatum (zie CGVS p. 22). Uw overige persoonsgegevens wist u niet. Zo kon u niet zeggen welke nationaliteit u had volgens het paspoort noch kon u aangeven wat uw zagezegde geboorteplaats was. Dit is geenszins aannemelijk. Rekening houdende met het feit dat u bij binnenkomst van de EU bij een paspoortcontrole vragen zouden kunnen worden gesteld, kan verondersteld worden dat u deze informatie wel zou weten en dit om te vermijden dat u, alsook de smokkelaar, direct door de mand zouden vallen. U merkte op dat men enkel uw naam vroeg bij de controle. U kon evenwel niet op voorhand weten welke vragen u wel of niet zou krijgen waardoor dit uw gebrekkige kennis geenszins kan vergoelijken. U haalde nog aan dat de smokkelaar zou tussenkomen indien er problemen zouden zijn (zie CGVS p. 14). Echter, dat iemand zou tussenkomen in uw plaats en zou antwoorden wanneer u naar uw nationaliteit of geboorteplaats wordt gevraagd zou logischerwijs nog meer argwaan wekken. Opmerkelijk is ook dat u beweerde dat er geen visum in jullie (vals) paspoort stond, terwijl uw echtgenote dan weer beweerde dat jullie wel visa hadden (zie CGVS N.(...) p. 13). Moet hierbij tot slot nog worden opgemerkt dat ook uw echtgenote, met uitzondering van haar (valse) naam, geen verdere informatie kon verstrekken over het paspoort waarmee ze vanuit Turkije naar België zou zijn gereisd (zie CGVS N.(...) p. 12 ev). Bovendien verklaarde uw echtgenote dat haar paspoort bij haar moeder in Bagdad ligt, dit samen met haar identiteitskaart (zie CGVS N.(...) p. 12). Uw echtgenote woonde nochtans sinds jullie huwelijk in 2016 bij u en, volgens uw verklaringen, heeft uw echtgenote sinds 3 maart 2019 geen contact meer gehad met haar moeder. Op welke wijze haar documenten aldus bij haar moeder zouden terechtgekomen zijn en waarom deze daar tot op heden zouden liggen, is geenszins duidelijk. Bovenstaande vaststellingen bevestigen eens te meer dat geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas.

De overige door u neergelegde stukken kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Dient allereerst te worden vastgesteld dat alle voorgelegde stukken loutere kopieën betreffen waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien werden de stukken niet voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, waardoor hun bewijswaarde eveneens onderuit wordt gehaald. Dit terzijde, de kopieën van de nationaliteitskaarten betreffen louter de persoonsgegevens van uzelf, uw echtgenote alsook uw kinderen doch deze elementen staan vooralsnog niet ter discussie. De kopieën van de officiële en religieuze huwelijksakte hebben dan weer louter betrekking op uw burgerlijke staat, die evenmin in vraag wordt gesteld, doch geen uitstaans heeft met uw asielmotieven. De foto van uw vaders werkbadge het feit dat

de authenticiteit van de werkbadge op geen enkele manier middels een foto kan worden nagegaan én dat evenmin uit deze foto kan worden afgeleid wie de op de badge afgebeelde persoon is terzijde gelaten - kan zich hoogstens uitspreken over de functie van de heer F.(...) A. A.(...), niets meer en niets minder. De overige voorgelegde foto's - waarvan u stelt dat deze J.(...) afbeelden - voegen ook niets wezenlijks toe aan uw relaas. Wie deze persoon is, waar en wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's werden genomen - uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat militaire uniformen in Bagdad makkelijk in verschillende winkels kunnen gekocht worden - kan geenszins worden nagegaan. Dat het hier aldus J.(...) betreft die tot op heden in Irak werkzaam is bij de Federale politie, waar hij bovendien onlangs werd gepromoveerd, en in het kader van zijn functie goede contacten heeft met verschillende prominente figuren binnen de overheid en milities, kan op geen enkele manier uit deze foto's worden afgeleid. Ook al zou het vaststaan dat op de foto's J.(...) te zien is én dat hij tot op heden werkzaam is in Irak bij de Federale politie, quod non, uit deze foto's blijkt hoe dan ook op geen enkele manier dat u in Irak problemen kende met J.(...), omwille van deze problemen Irak diende te verlaten er tot op heden niet kan terugkeren. De verstotingsbrief werd evenmin voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Voor het overige kan verwezen worden naar hetgeen hierboven reeds werd aangehaald. De kopie van de overlijdensakte van de echte vader van uw N.(...), tot slot, kan hoogstens aantonen dat de hierop vermelde persoon overleden is, niets meer en niets minder. Ook dit element wordt momenteel niet door het CGVS betwist. Echter, hiermee is geenszins aangetoond dat u en uw echtgenote vervolging te verzen hebben vanwege haar stiefvader.

Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat, gezien de wijdverbreide corruptie in Irak, alle documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde derhalve relatief is.

Uit wat voorafgaat moet worden besloten dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl/>; en de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl/>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder. Het aantal veiligheidsincidenten kende in 2018 een daling ten opzichte van het jaar voordien, een trend die in 2019 aanhield. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is sinds de overwinning op ISIS sterk gedaald. Voor 2019 wordt het beeld sterk beïnvloed door het geweld dat plaatsvond in de context van de grootschalige betogingen, waarbij in het najaar veel slachtoffers vielen (zie infra).

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

In 2019 en begin 2020 werd de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad gekenmerkt door drie op elkaar inwerkende ontwikkelingen. Het gaat om de daling van het geweld dat kan worden toegeschreven aan ISIS; de demonstraties tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek die het politieke leven in de hoofdstad sinds oktober 2019 domineren; en de toename van de spanningen tussen Iran en de Verenigde Staten met als hoogtepunt

de droneaanval op de bevelhebber van de Iraanse Republikeinse Garde, Qassem Soleimani, en het adjunct-hoofd van de PMF, Abu Mahdi al-Muhandis.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' in de periode van 2018 tot begin 2020 beperkt gebleven. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIS nog wel in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad maar de dreiging die uitgaat van de organisatie is steeds verder afgenomen. Het maandelijkse aantal veiligheidsincidenten dat in de provincie plaatsvond en kan worden toegeschreven aan ISIS, is sinds begin 2018 sterk gedaald en was gedurende 2019 relatief stabiel op een laag niveau. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIS vindt plaats in de Baghdad Belts al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Een van deze aanvallen betrof een raketaanval op een mediabedrijf in het district Karrada waarbij een burger om het leven kwam.

De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt doelgericht van aard is. Vanaf begin oktober 2019 viel de overgrote meerderheid van de burgerdoden in Bagdad bij de confrontaties die tijdens de betogingen plaatsvonden, en in aanvallen op betogers en activisten buiten de eigenlijke protesten. Het aantal burgerdoden dat in 2019 in de provincie viel buiten de context van de betogingen lag lager dan in 2018.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2019 1.414.632 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.5 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. De terugkeerratio naar de provincie Bagdad bedroeg eind 2019 69 %. Soennitische Arabieren vormden 89% van de teruggekeerde ontheemden. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheid, een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etno-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Rekening houdende met voorgaande dient dan ook te worden besloten dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In hoofde van echtgenote en moeder werd eveneens besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van N.A.A.A. (tweede verzoekende partij):

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een sjjiitische Irakese moslima te zijn, geboren in Abu Graib (Bagdad, Centraal-Irak) op 12 juli 2002. Uw vader overleed wanneer u slechts 40 dagen oud was. Uw moeder hertrouwde hierna met J.(...). U ging tot het tweede middelbaar naar school. U heeft nooit gewerkt. U trouwde met uw neef, A.(...), A.(...) F.(...) A.(...) (OV. X) op 10 maart 2016 in Bagdad. Jullie kregen een jaar later een tweeling: M.(...) A.(...) A.(...) en A.(...) A.(...) F.(...) A.(...). Uw moeder bevindt zich tot op vandaag in Bagdad. U zag en sprak haar voor de laatste keer één dag voor uw vertrek uit Irak. U durft haar omwille van uw probleem in Irak niet meer te contacteren. U heeft twee halfbroers, A.(...) (langs moederskant) en S.(...) (langs vaderskant). U heeft geen contact met hen.

U kende in Irak problemen met uw stiefvader J.(...), die een hoge functie heeft bij de politie. U had altijd een goede band met hem. Het was pas op latere leeftijd, en nadat u gehuwd was, dat u ontdekte dat de manier waarop J.(...) u behandelde eigenlijk niet normaal was. Hij streelde u vaak op uw armen en benen en gaf u kussen op uw gezicht. Hoe ouder u werd, hoe minder geneigd u nog was bezoekjes te brengen aan uw moeder wanneer u wist dat J.(...) aanwezig zou zijn. Op 3 maart 2019 ging u met uw kinderen logeren bij uw moeder. J.(...) was toen op zijn werk en zou gedurende een periode niet naar huis komen. Toen u de volgende ochtend in de badkamer was, bleek J.(...) plots toch aanwezig te zijn in het huis. Hij kwam binnen in de badkamer en heeft u verkracht. Aangezien u aan het schreeuwen was, kwamen uw moeder en halfbroertje kijken. J.(...) deed alsof zijn neus bloedde en gaf aan geen idee te hebben waarom u zo aan het roepen was. U was zo geschokt dat u niet veel woorden kon uitbrengen. U besloot direct naar uw eigen huis terug te keren en werd door de burens van uw moeder met de wagen naar huis gevoerd. Hier wachtte u samen met uw moeder en schoonmoeder op uw man, die u reeds gebeld had met de vraag direct naar huis te komen. Ook had u uw oom gecontacteerd met de vraag bij u te komen. Toen iedereen aanwezig was, vertelde u hen dat J.(...) geprobeerd had u te verkrachten – tot op heden heeft u niemand verteld dat u effectief verkracht werd. Toen uw echtgenoot dit hoorde, belde hij J.(...) direct op. Er onstond een discussie waarbij beiden elkaar bedreigden. Uw echtgenoot ging vervolgens samen met zijn vader op weg naar de politie om klacht in te dienen tegen J.(...). Echter, onderweg werden ze bij het eerste checkpoint gestopt. Uw man werd uit de auto gesleurd en meegenomen ter ondervraging. Uw schoonvader keerde terug naar huis. Die nacht kreeg uw schoonvader telefoon. Hij informeerde uw schoonvader dat zijn zoon – uw man – niet meer veilig was en geseind stond door J.(...). J.(...) zou er tevens mee bedreigd hebben uw echtgenoot en diens hele familie te doden. A.(...) zou uw echtgenoot geholpen hebben vrij te komen en bracht hem naar zijn huis. Uw echtgenoot belde jullie vervolgens op met de melding dat hij niet meer naar huis zou komen en dat A.(...) ook jullie zou komen ophalen. U, uw kinderen uw schoonouders werden vervolgens door A.(...) bij hem thuis ondergebracht. De volgende dag vernam uw echtgenoot dat hij verstoten werd de stam. Uw man besloot dat het tijd was Irak te verlaten en A.(...) regelde jullie vlucht. Op 5 maart 2019 verliet u samen met uw schoonouders, man en kinderen, Irak. Jullie gingen met de auto van Bagdad naar Erbil (Koerdisch Autonome Regio – KAR, Noord-Irak). Na twee dagen reisden jullie verder naar Turkije. Uw schoonvader bleef achter in Turkije omwille van financiële tekorten. Jullie hoorden twee maanden geleden voor het laatst iets van hem en weten niet waar hij zich momenteel bevindt. Vervolgens vlogen jullie illegaal van Turkije naar België. U vroeg internationale bescherming in België op 19 maart 2019.

Ter staving van uw verzoek legde u zelf geen documenten neer maar verwees u naar de documenten die uw echtgenoot voorlegde, i.c. een kopie van uw Iraakse nationale kaart, een kopie van de Iraakse nationale kaart van uw echtgenoot, een kopie van de nationale kaarten van uw twee zoontjes, een kopie van uw huwelijksakte - geregistreerd bij de rechtbank, een kopie van uw religieuze huwelijksakte, een kopie van de overlijdensakte van uw vader, een kopie van de verstotingsbrief, een foto van de werkbadge van uw schoonvader en drie foto's van J.(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u in staat was deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud en op een duidelijk en omstandige manier uw relaas uit de doeken te doen.

*U verklaarde Irak te hebben verlaten uit vrees voor uw stiefvader J.(...). Hij verkrachtte u waarna uw echtgenoot u vertelde hem evenwel niet de hele waarheid maar hield het erop dat J.(...) **geprobeerd** had u te verkrachten -, die stappen probeerde te ondernemen tegen J.(...), op zijn beurt door hem werd belaagd. U alsook uw echtgenoot en schoonouders werden door J.(...) met de dood bedreigd en hij zorgde ervoor dat de stam jullie verstootte. U vreest voor uw leven en dat van uw echtgenoot ingeval van een terugkeer naar Irak.*

Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van de problemen die hun oorsprong vinden in de vervolgingsfeiten die door uw echtgenoot werden aangehaald. U haalde hier geen andere bijkomende elementen aan. Echter, in hoofde van uw echtgenoot werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar kon worden vastgesteld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de feiten die zich volgend op de verkrachting zouden hebben voorgedaan en die dé aanleiding zouden gevormd hebben voor jullie vertrek. Aangezien u zich, wat deze feiten betreft, beperkt tot een verwijzing naar de verklaringen zoals uiteengezet door uw echtgenoot, kan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Dienaangaande kan dan ook volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Deze beslissing luidt als volgt :

“U vreest te worden gedood in geval van een terugkeer naar Irak, en dit omwille van uw conflict met J.(...), de stiefvader van uw echtgenote. U verklaarde Irak te hebben verlaten uit vrees voor uw leven en dit nadat u in een conflict verwickeld raakte met J.(...), de stiefvader van uw echtgenote, die vele connecties heeft binnen de overheid, milities, ea. U werd bovendien verstoten door uw stam en kan dus nergens in Irak nog beschermd worden.

Uit wat volgt zal echter duidelijk blijken dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en vluchtmotieven.

Allereerst kunnen vragen worden gesteld bij uw beslissing om klacht in te dienen bij de politie tegen J.(...). U verklaarde immers meermaals dat J.(...) zelf een hoge functie had bij de Federale politie en goede banden had met verschillende politieke partijen en milities, ondermeer met ‘Asaeb Ahl al-Haqq’. Blijkt bovendien dat u dit al wist vanaf het moment dat u en N.(...) zich verloofden (zie CGVS p. 17 en vragenlijst CGVS vraag 5). Dat u, rekening houdende met J.(...)s hoge functie binnen de veiligheidsdiensten én de vele connecties die hij had, dan toch de beslissing nam om bij de lokale politie klacht tegen hem in te dienen, is wel opmerkelijk. Er kan immers verwacht worden dat u, indien hetgeen u over J.(...) zijn functie en connecties vertelde de waarheid betreft, toch zou geweten hebben dat een klacht niet veel zou uithalen, minstens zou rekening gehouden hebben met het feit dat J.(...) dit niet zomaar zou aanvaarden. J.(...) had u bovendien ook zelf uitdrukkelijk te kennen gegeven dat hij dit alles niet over zijn kant zou laten gaan toen u hem telefonisch bedreigde (zie CGVS p. 16). Dat u dan desondanks er ook nog van uitging dat u op deze manier de zaak zou kunnen oplossen (zie CGVS p. 20), mag eens te meer verbazen. Nogmaals, zijn vele connecties en de bedreiging aan uw adres indachtig, kan logischerwijs verondersteld worden dat u op een iets voorzichtigere en meer doordachte manier te werk zou zijn gegaan. Uw vader had daarenboven voordien reeds contact opgenomen met de stam. Gezien het belang van de stammen binnen de Arabische cultuur en de nadruk die ligt op bemiddeling in geval van conflicten, kan eveneens verwacht worden dat vanuit de stam zou gepoogd worden tot een oplossing te komen. Dat uw vader, ondanks zijn contact met de stam, dan vervolgens gewoon met u vertrok naar de politie om klacht in te dienen, hierbij de kans op een succesvolle bemiddeling al bij voorbaat te minimaliseren, is weerom weinig aannemelijk.

Ook bij hetgeen zich vervolgens zou hebben afgespeeld, kunnen de nodige vragen worden gesteld. Zo stelde u dat u, nadat u uw identiteitskaart had afgegeven aan de checkpoint in Abu Tchir, direct uit de wagen werd gesleurd, werd geslagen en afgevoerd naar het politiekantoor. Uw vader zou uw vriend A.(...), die ‘raaed’ (majoor) is bij de Federale politie, gecontacteerd hebben waarna deze u kwam

opzoeken in het politiekantoor waar u werd vastgehouden. A.(...) zou u toen gezegd hebben dat de situatie voor u en uw familie heel gevaarlijk was en dat u moest vertrekken (zie CGVS p. 9, 18 en 19). A.(...) zou toen geweten hebben dat J.(...) de opdracht had gegeven u in het politiekantoor te houden en dat u moest vermoord worden. Dit zou A.(...) dan weer vernomen hebben van de officier die in het politiekantoor waar u vastzat aanwezig was en aan wie A.(...) het smeergeld betaalde om u vrij te laten (zie CGVS p. 21). Het is echter niet aannemelijk dat J.(...) zomaar zijn precieze plan uit de doeken zou gedaan hebben aan de officier die van dienst was die avond. Er kan immers geenszins worden ingezien waarom hij dit zou doen. Als luitenant-kolonel had hij immers geen enkele verantwoording af te leggen tegenover zijn mindere en had hij evengoed kunnen volstaan met de melding dat u tot nader order in detentie moest blijven.

Opmerkelijk is voorts dat u, nadat uw vader via A.(...) 1500\$ smeergeld betaalde aan de officier in het politiekantoor, gewoon met A.(...) in diens wagen het politiekantoor kon uitrijden. U gaf aan dat het verhaal zou verspreid worden dat u ontsnapt was. Opnieuw mag dit verbazen gezien u gewoon bij A.(...) in de wagen zat. U hierop gewezen en aangegeven dat het verhaal van 'uw ontsnapping' toch riskant was daar iemand van de andere aanwezige agenten jullie mogelijks samen zag weggrijpen, gaf u aan dat het maar een klein politiekantoor betrof, dat het ook 's avonds was en er dus maar weinig personeel was (zie CGVS p. 19). Dat de officier aan wie jullie betaalden de enige aanwezige agent was, is echter weinig waarschijnlijk. U met deze bedenking geconfronteerd, stelde u enkel dat u het niet gezien heeft en dat u via de gang en de binnenplaats werd weggebracht (zie CGVS p. 19).

Verder is het dan weer geenszins aannemelijk dat u niet blijkt te weten wat er zich na uw 'ontsnapping' nog eventueel heeft voorgedaan. U bleef na uw 'ontsnapping' nog 1 nacht en 1 dag bij A.(...) thuis. U dan gevraagd wat er nog gebeurde temeer daar J.(...) ondertussen al op de hoogte moet geweest zijn van uw 'ontsnapping', bleek u dit geenszins te weten. Gepolst of u via A.(...) geen nieuws kon verkrijgen, blijkt dit niet geval. U merkte hierbij op dat volgens u - dit impliceert dat u hier niet uitdrukkelijk naar heeft gevraagd - de twee personen die bij de zaak betrokken waren er niet over gaan praten om de zaak niet bekend te maken. U er dan op gewezen dat er toch hoe dan ook commotie zal geweest zijn gezien u zogenaamd 'gevlucht' was, herhaalt u opnieuw dat u geen nieuws heeft. Uiteindelijk geeft u ook expliciet aan dat u er niet naar gevraagd heeft, de zaak was te pijnlijk.

Nochtans kan verwacht worden dat u zich zo goed mogelijk zou pogen te informeren over de stand van zaken en dit om een duidelijk zicht te hebben op uw situatie en de eventuele problemen die u nog te wachten staan (zie CGVS p. 20). Kan hier bijkomend nog worden opgemerkt dat logischerwijs kan verondersteld worden dat de officier die u hielp vrijkomen wel alarm zal geslagen hebben na uw 'ontsnapping', al was het maar om zelf niet verdacht te worden van enige betrokkenheid. U hierop gewezen, kan u enkel nogmaals aanhalen dat u niet op de hoogte bent (zie CGVS p. 20).

Dat A.(...) zelf ook niets zou vernomen hebben over de situatie in het politiekantoor na uw ontsnapping en eventuele verdere acties van J.(...), minstens niet de moeite zou genomen hebben zich hierover bijkomend te informeren om u zo goed mogelijk te kunnen inlichten, houdt hoe dan ook geen steek. Uit uw verklaringen blijkt immers dat A.(...) u en uw familie vervolgens hielp om verder te vluchten. Zo zouden jullie met een wagen vanuit Bagdad naar Erbil gereden zijn, en dit langs verschillende checkpoints (zie CGVS p. 11 en 13). Gezien J.(...) reeds op 3 maart, en dit een tweetal uur nadat u hem telefonisch had bedreigd, uw naam had doorgegeven aan de controlepost van Abu Tchir waar u dan werd opgepakt, kan, in geval van een geloofwaardig relaas, dan ook verondersteld worden dat hij verdere stappen zou gezet hebben éénmaal hij doorhad dat u 'ontsnapt' was uit het politiekantoor. Dat u noch A.(...) zich dan terdege zouden geïnformeerd hebben over de mogelijke reactie en eventuele verdere stappen van J.(...) om u opnieuw te pakken te krijgen nadat hij uw 'ontsnapping' had ontdekt én u er dan ook geen graten in zag om allemaal samen via verschillende controleposten vanuit Bagdad naar Erbil te reizen, houdt geen steek. Ook al zouden jullie niet zijn gecontroleerd aan de checkpoints (zie CGVS p. 13), het feit dat u het bereid was het risico te nemen op die manier uit Bagdad weg te komen, is geenszins aannemelijk in geval van een waarachtig relaas.

Ook volgende vaststelling maakt dat de waarachtigheid van uw relaas verder wordt ondermijnd. Zo stelde u dat u op 4 maart, toen u bij A.(...) verbleef, vernam dat de stam zich tegen u gekeerd had en dat u verstoten werd. Uw vader zou de verstotingsbrief via whatsapp ontvangen hebben. In deze brief staat aangegeven dat u verstoten werd omdat u tegen de wil van de familie in huwde met een minderjarige en alcohol verkocht (zie CGVS p. 11).

Nochtans was uw huwelijk nooit eerder een probleem geweest voor uw stam. Allereerst is het wel opmerkelijk dat de stam zich plots, een dag nadat uw vader hen contacteerde en inlichtte over hetgeen gebeurde tussen N.(...) en J.(...) én zij aangaven u te zullen helpen, zomaar tegen u zou hebben gekeerd. Waarom dit zo plots gebeurde, kan u ook geenszins verduidelijken. U hiernaar gevraagd verklaarde u dat J.(...) vermoedelijk ook het stamhoofd bedreigde (zie CGVS p. 12). U vervolgens gevraagd of u nadien nog gepoogd heeft hier duidelijkheid over te krijgen en of u pogingen ondernam om te weten waarom de stam zich precies tegen u keerde, antwoordde u ontkennend. U wou niet langer wachten, u wou zichzelf redden, vertrok en dacht er niet meer aan (zie CGVS p. 20). Nochtans kan, in geval van een waarachtig relaas, logischerwijs verondersteld worden dat u wel degelijk nog navraag zou doen en de situatie zou opvolgen om zo een duidelijk beeld te krijgen van de eventuele risico's die u mogelijks liep dan wel de eventuele kans om alsnog bescherming te krijgen van de stam. Voorgaande ondermijnt bijkomend de waarachtigheid van uw relaas. Dat u bovendien voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een andere versie aangaf, zet uw geloofwaardigheid verder op de helling. Volgens uw verklaringen bij de DVZ bent u immers wel degelijk op de hoogte van de precieze reden waarom de stam zich tegen u keerde, namelijk J.(...) vertelde aan uw stamoverste dat u hem valselijk beschuldigde van poging tot verkrachting alsook dat u hem bedreigd had (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Los van voorgaande, kunnen ook vragen gesteld worden bij zeker één van de redenen die in de brief worden aangehaald voor uw verstoting, i.c. dat u tegen de wil van de familie huwde met een minderjarige. Immers, jullie huwelijk dateert reeds van 2016, ruim twee jaar voor de verstotingsbrief. U verklaarde zelf uitdrukkelijk dat er een verloofsfeest was waar verschillende gasten aanwezig waren, in de rechtbank was uw schoonmoeder aanwezig als voogd én zij ondertekende bovendien mee de huwelijksakte toen (zie CGVS p. 11). Redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de stam hier ook van op de hoogte was. U had hoe dan ook het bewijs dat uw schoonfamilie wel degelijk akkoord was met het huwelijk, en kon op die manier eveneens duidelijk aantonen aan uw stam dat J.(...) leugens vertelde. Dat de stam zich dan zonder meer van de ene dag op de andere dag tegen u zou keren en dit op basis van leugens van J.(...), is weerom niet aannemelijk. Indien uw verhaal betreffende uw problemen en vete met J.(...) de waarheid betreffen, kan bovendien verondersteld worden dat hij een andere reden zou hebben aangebracht dan het zo makkelijk te weerleggen argument dat u ruim twee jaar eerder tegen de wil van de familie met N.(...) was gehuwd.

Voorts kan hoe dan ook geenszins worden ingezien waarom J.(...) überhaupt op een dergelijke omslachtige manier te werk zou gegaan zijn indien hij u daadwerkelijk, zoals u laat uitschijnen, wil doden. Rekening houdende met uw eigen verklaringen aangaande zijn machtige positie en vele vooraanstaande contacten, ondermeer met militieleden, kon hij u immers op eender welk moment, hetzij zelf hetzij via één van zijn vele connecties, te grazen nemen. Dat hij er zou voor gekozen hebben om u eerst door uw stam te laten verstoten, u op deze manier in te lichten van zijn plannen en zo het risico nam dat u zou wegvlugten en aan hem zou ontkomen, houdt weerom geen steek.

Tot slot blijkt nog dat u geen enkele poging ondernam nog bijkomend nieuws over J.(...) te verkrijgen en u over de actuele stand van zaken te informeren. Ook dit is geenszins aannemelijk in geval van een waarachtig relaas. Nochtans zou u makkelijk informatie uit eerste hand kunnen krijgen, dit via N.(...)'s moeder, de echtgenote van J.(...). Vreemd genoeg zou N.(...) sinds 3 maart, nadat haar moeder haar met de burens naar uw huis terugbracht, geen enkel contact meer gehad hebben met haar moeder. Haar moeder zou zelfs niet weten dat jullie Irak verlieten (zie CGVS p. 3, 14 en 18). U geeft echter zelf aan dat N.(...) haar moeder mist en de hele tijd weent. Ook merkt u op geen idee te hebben wat er met N.(...)'s moeder gebeurde (zie CGVS p. 18). Juist hiermee rekening houdende, kan logischerwijs verondersteld worden dat N.(...) wél degelijk haar moeder zou (proberen) contacteren om zich ervan te vergewissen dat alles in orde is en om terzelfdertijd te informeren naar de situatie met J.(...). Het mag duidelijk zijn dat het feit dat jullie niet willen dat iemand weet waar jullie zitten, dat u schrik heeft en dat uw echtgenote geen gsm heeft allemaal drogredenen zijn die niet ernstig kunnen genomen worden (zie CGVS p. 18). Op een gegeven moment haalt u ook als reden aan dat N.(...) geen contact neemt met haar moeder omdat ze haar niet wil vertellen wat er precies gebeurde. Nochtans verklaarde u voordien dat N.(...)'s moeder eveneens aanwezig was in de kamer toen N.(...) op 3 maart aan u vertelde wat er met J.(...) was gebeurd (zie CGVS p. 17 en 18). Voorgaande wijst erop dat uw verklaringen verdraait en aanpast naargelang de vragen die u worden gesteld. Uw nalatigheid u terdege te informeren houdt eens te meer een negatieve indicatie in voor de beoordeling van uw geloofwaardigheid.

U zou ten andere via uw vriend A.(...) een tweetal weken geleden vernomen hebben dat J.(...) tot op heden in Bagdad verblijft en er zelfs gepromoveerd werd. Echter, dit betreft een loutere bewering die u op geen enkele manier weet te staven. Bovendien kan uw vriend A.(...), die u van dit nieuws zou hebben ingelicht, bezwaarlijk als een objectieve informatiebron worden beschouwd. U hier vervolgens

gevraagd of u via A.(...) aan enig bewijsstuk kan geraken ter staving van het feit dat J.(...) tot op heden in Bagdad verblijft en actief is bij de politie, stelt u te denken dat dit niet zal lukken. U uitdrukkelijk gevraagd waarom niet, komt u niet verder dan aan te geven dat u het niet weet (zie CGVS p. 21).

U tot slot gevraagd wat u nog heeft vernomen over de stappen die J.(...) actueel nog gezet heeft om u te vinden, beperkt u zich tot de stelling dat u zal vermoord worden. Opnieuw betreft dit een loutere bewering. U moet immers toegeven dat u hier nooit naar gevraagd heeft. Als reden haalt u enkel aan dat het om een zwarte periode gaat in uw leven waaraan u niet wil herinnert worden. Opnieuw moet worden opgemerkt dat er logischerwijs van u kan verwacht worden dat u zich terdege informeert over de persoon die u zegt te vrezen en de mogelijke problemen waar u in geval van een eventuele terugkeer mee zal geconfronteerd worden. Uw klaarblijkelijke desinteresse wijst er opnieuw eens te meer op dat aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorlegt ter staving van uw reisweg. U zou met uw eigen documenten op zak Irak zijn uitgereisd en al deze stukken vervolgens bij uw vader in Turkije hebben achtergelaten. Vanuit Turkije zouden jullie vervolgens, met behulp van een smokkelaar, met valse reispassen naar België zijn gereisd. Opnieuw kunnen hier een aantal opmerkelijke vaststellingen worden gedaan. Zo stroken uw onderlinge verklaringen over waar uw reis pas zich momenteel bevindt niet. Waar u voor het CGVS aanhoudt dat uw paspoort bij uw vader in Turkije ligt - de smokkelaar raadde jullie aan niet met jullie originele documenten te reizen (zie CGSV p. 10 en 13) - beweerde u bij de DVZ dat uw paspoort in Turkije door de smokkelaar werd afgenomen (zie interview DVZ vraag 24). Dit terzijde, het mag voorts ook wel verbazen dat u geen foto's of kopieën van uw paspoort heeft. U legde van alle overige documenten immers kopieën voor. U liet al uw originele stukken achter bij uw vader maar nam van alle documenten wel foto's met uw gsm die u nadien kon uitprinten (zie CGVS p. 10). U gevraagd waarom u van uw paspoort geen kopieën kan voorleggen, stelde u dat u niet wist dat dit nodig was. U gevraagd waarom u van uw paspoort, nochtans een essentieel document, geen foto's nam, terwijl u dit wel van alle andere documenten deed, stelt u dat u er niet aan dacht (zie CGVS p. 14). Dit is geenszins aannemelijk. Indien u er daadwerkelijk niet bij zou hebben stilgestaan kan immers verondersteld worden dat u juist wél van alle stukken die u in uw bezit had foto's zou genomen hebben. Voorgaande vaststellingen doen vermoeden dat uw paspoort doelbewust achterwege houdt om op die manier essentiële informatie, zoals tijdstip van vertrek, reisroute, etc. verborgen te houden.

Zulks blijkt eens te meer uit het feit dat u over het paspoort waarmee u dan vanuit Turkije zou gereisd zijn amper enige kennis blijkt te hebben. U kan enkel aangeven dat het een rode kleur had, dat uw naam volgens het paspoort 'R.(...) A.(...) H.(...)' was en dat u volgens het paspoort dezelfde geboortedatum had als uw echte geboortedatum (zie CGVS p. 22). Uw overige persoonsgegevens wist u niet. Zo kon u niet zeggen welke nationaliteit u had volgens het paspoort noch kon u aangeven wat uw zagezegde geboorteplaats was. Dit is geenszins aannemelijk. Rekening houdende met het feit dat u bij binnenkomst van de EU bij een paspoortcontrole vragen zouden kunnen worden gesteld, kan verondersteld worden dat u deze informatie wel zou weten en dit om te vermijden dat u, alsook de smokkelaar, direct door de mand zouden vallen. U merkte op dat men enkel uw naam vroeg bij de controle. U kon evenwel niet op voorhand weten welke vragen u wel of niet zou krijgen waardoor dit uw gebrekkige kennis geenszins kan vergoelijken. U haalde nog aan dat de smokkelaar zou tussenkomen indien er problemen zouden zijn (zie CGVS p. 14). Echter, dat iemand zou tussenkomen in uw plaats en zou antwoorden wanneer u naar uw nationaliteit of geboorteplaats wordt gevraagd zou logischerwijs nog meer argwaan wekken. Opmerkelijk is ook dat u beweerde dat er geen visum in jullie (vals) paspoort stond, terwijl uw echtgenote dan weer beweerde dat jullie wel visa hadden (zie CGVS N.(...) p. 13). Moet hierbij tot slot nog worden opgemerkt dat ook uw echtgenote, met uitzondering van haar (valse) naam, geen verdere informatie kon verstrekken over het paspoort waarmee ze vanuit Turkije naar België zou zijn gereisd (zie CGVS N.(...) p. 12 ev). Bovendien verklaarde uw echtgenote dat haar paspoort bij haar moeder in Bagdad ligt, dit samen met haar identiteitskaart (zie CGVS N.(...) p. 12). Uw echtgenote woonde nochtans sinds jullie huwelijk in 2016 bij u en, volgens uw verklaringen, heeft uw echtgenote sinds 3 maart 2019 geen contact meer gehad met haar moeder. Op welke wijze haar documenten aldus bij haar moeder zouden terechtgekomen zijn en waarom deze daar tot op heden zouden liggen, is geenszins duidelijk.

Bovenstaande vaststellingen bevestigen eens te meer dat geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas.

De overige door u neergelegde stukken kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Dient allereerst te worden vastgesteld dat alle voorgelegde stukken loutere kopieën betreffen waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien werden de stukken niet voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, waardoor hun bewijswaarde eveneens onderuit wordt gehaald. Dit terzijde, de kopieën van de nationaliteitskaarten betreffen louter de persoonsgegevens van uzelf, uw echtgenote alsook uw kinderen doch deze elementen staan vooralsnog niet ter discussie. De kopieën van de officiële en religieuze huwelijksakte hebben dan weer louter betrekking op uw burgerlijke staat, die evenmin in vraag wordt gesteld, doch geen uitstaans heeft met uw asielmotieven. De foto van uw vaders werkbadge het feit dat de authenticiteit van de werkbadge op geen enkele manier middels een foto kan worden nagegaan én dat evenmin uit deze foto kan worden afgeleid wie de op de badge afgebeelde persoon is terzijde gelaten - kan zich hoogstens uitspreken over de functie van de heer F.(...) A. A.(...), niets meer en niets minder. De overige voorgelegde foto's - waarvan u stelt dat deze J.(...) afbeelden - voegen ook niets wezenlijks toe aan uw relaas. Wie deze persoon is, waar en wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's werden genomen - uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat militaire uniformen in Bagdad makkelijk in verschillende winkels kunnen gekocht worden - kan geenszins worden nagegaan. Dat het hier aldus J.(...) betreft die tot op heden in Irak werkzaam is bij de Federale politie, waar hij bovendien onlangs werd gepromoveerd, en in het kader van zijn functie goede contacten heeft met verschillende prominente figuren binnen de overheid en milities, kan op geen enkele manier uit deze foto's worden afgeleid. Ook al zou het vaststaan dat op de foto's J.(...) te zien is én dat hij tot op heden werkzaam is in Irak bij de Federale politie, quod non, uit deze foto's blijkt hoe dan ook op geen enkele manier dat u in Irak problemen kende met J.(...), omwille van deze problemen Irak diende te verlaten er tot op heden niet kan terugkeren. De verstotingsbrief werd evenmin voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Voor het overige kan verwezen worden naar hetgeen hierboven reeds werd aangehaald. De kopie van de overlijdensakte van de echte vader van uw N.(...), tot slot, kan hoogstens aantonen dat de hierop vermelde persoon overleden is, niets meer en niets minder. Ook dit element wordt momenteel niet door het CGVS betwist. Echter, hiermee is geenszins aangetoond dat u en uw echtgenote vervolging te verzen hebben vanwege haar stiefvader.

Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat, gezien de wijdverbreide corruptie in Irak, alle documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde derhalve relatief is.

Uit wat voorafgaat moet worden besloten dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend."

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

*Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad. Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl/>; en de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl/>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.*

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder. Het aantal veiligheidsincidenten kende in 2018 een daling ten opzichte van het jaar voordien, een trend die in 2019 aanhield. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is sinds de overwinning op ISIS sterk gedaald. Voor 2019 wordt het beeld sterk beïnvloed door het geweld dat plaatsvond in de context van de grootschalige betogingen, waarbij in het najaar veel slachtoffers vielen (zie infra).

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over

een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

In 2019 en begin 2020 werd de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad gekenmerkt door drie op elkaar inwerkende ontwikkelingen. Het gaat om de daling van het geweld dat kan worden toegeschreven aan ISIS; de demonstraties tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek die het politieke leven in de hoofdstad sinds oktober 2019 domineren; en de toename van de spanningen tussen Iran en de Verenigde Staten met als hoogtepunt de droneaanval op de bevelhebber van de Iraanse Republikeinse Garde, Qassem Soleimani, en het adjunct-hoofd van de PMF, Abu Mahdi al- Muhandis.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' in de periode van 2018 tot begin 2020 beperkt gebleven. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIS nog wel in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad maar de dreiging die uitgaat van de organisatie is steeds verder afgenomen. Het maandelijkse aantal veiligheidsincidenten dat in de provincie plaatsvond en kan worden toegeschreven aan ISIS, is sinds begin 2018 sterk gedaald en was gedurende 2019 relatief stabiel op een laag niveau. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIS vindt plaats in de Baghdad Belts al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Een van deze aanvallen betrof een raketaanval op een mediabedrijf in het district Karrada waarbij een burger om het leven kwam.

De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds

plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt doelgericht van aard is. Vanaf begin oktober 2019 viel de overgrote meerderheid van de burgerdoden in Bagdad bij de confrontaties die tijdens de betogingen plaatsvonden, en in aanvallen op betogers en activisten buiten de eigenlijke protesten. Het aantal burgerdoden dat in 2019 in de provincie viel buiten de context van de betogingen lag lager dan in 2018.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2019 1.414.632 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.5 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. De terugkeerratio naar de provincie Bagdad bedroeg eind 2019 69 %. Soennitische Arabieren vormden 89% van de teruggekeerde ontheemden. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheid, een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etno-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Waar u tot slot nog aanhaalde dat u kampt met psychologische problemen tengevolge de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt, dient te worden opgemerkt dat u hier niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen die u op geen enkele manier weet te staven aan de hand van enig medisch attest dan wel enig ander objectief en tastbaar begin van bewijs.

Volledigheidshalve dient hier nog te worden aan toegevoegd dat ook in hoofde van uw schoonmoeder werd beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van I.B.H.A. (derde verzoekende partij):

“A. Feitenrelaas

U verklaarde u de Iraakse nationaliteit te hebben en een sjiitische moslima van Arabische origine te zijn, geboren op 1 juli 1958 in Bagdad (Centraal-Irak). U ging naar de technische middelbare school in Karkh (Bagdad). U heeft nooit gewerkt in Irak. U trouwde op 15 november 1982 in Bagdad met A.(...) F.(...) A.(...) A.(...). Jullie hebben één zoon, i.c. A.(...) A.(...) F.(...) A.(...) (OV. X). Uw zoon is getrouwd met A.(...) N.(...) A.(...) A.(...) (OV. X) en zij hebben samen twee kinderen. U verliet Irak omwille van de problemen van uw schoondochter, N.(...) en hieraan gelieerde problemen van uw zoon. Uw schoondochter N.(...) kwam samen met haar moeder op 3 maart 2019 beduusd bij jullie thuis toe. De dag voordien was ze met haar kinderen naar haar moeder vertrokken, met de bedoeling daar een aantal dagen te logeren. Bij haar thuiskomst op 3 maart bracht N.(...) geen woord uit en u dacht dat er iets aan de hand was met uw zoon. N.(...) belde bij thuiskomst haar echtgenoot en oom met de vraag naar jullie thuis te komen. Bij hun aankomst vertelde N.(...) hen in een kamer apart wat er gaande is. U zag uw zoon vervolgens de kamer uitkomen terwijl hij telefonisch met iemand aan het discussiëren. U had geen idee wat er aan de hand was en vernam van uw echtgenoot enkel dat uw zoon in de clinch lag met J.(...), de stiefvader van N.(...). U hoorde uw zoon en echtgenoot later met elkaar praten en vernam zo dat J.(...) gepoogd had N.(...) te verkrachten toen ze bij haar moeder thuis verbleef. Uw man en uw zoon verlieten vervolgens het huis, dit om een klacht te gaan indienen tegen J.(...). Uw man keerde kort nadien alleen terug naar huis en u vernam dat uw zoon aan een checkpoint was opgepakt. Kort nadien werd uw echtgenoot opgebeld door A.(...), een politie-officier en tevens vriend van de familie. A.(...) vertelde dat hij jullie – u, uw man, N.(...) en haar kinderen- ging komen halen en dat jullie alles moesten inpakken met het oog op vertrek. Nadat A.(...) jullie kwam halen en afzette bij hem thuis was uw zoon hier ook aanwezig. A.(...) was erin geslaagd uw zoon uit zijn detentie te halen. U was in shock, uw zoon was compleet gehavend. U besloot om alles te laten rusten en te gaan slapen. De volgende ochtend werd u wakker door het geschreeuw van uw zoon. Hij bleek verstoten te zijn door de stam. A.(...) liet weten dat het tijd was te vertrekken en hij hielp jullie bij jullie reis uit Irak. U verliet, samen met uw zoon, man, schoondochter en haar kinderen, op 5 maart 2019 Bagdad richting Erbil. U verbleef 1 nacht in een hotel en op 7 maart 2019 vertrok u naar Turkije met een huurauto. Jullie bleven vier dagen in Turkije en vlogen vervolgens illegaal naar België. Uw man bleef achter in Turkije omwille van financiële tekorten. U vroeg internationale bescherming in België op 19 maart 2019. Tot op de dag van vandaag weet u niet exact wat er zich precies heeft afgespeeld tussen J.(...) en N.(...) noch tussen J.(...) en uw zoon. Sinds mei 2019 heeft u geen enkel nieuws meer van uw echtgenoot.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: Iraakse identiteitskaart (kopie), huwelijksakte (kopie) en een huurcontract van in Turkije (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde Irak te hebben verlaten omwille van de problemen die uw zoon kende met J.(...), de stiefvader van uw schoondochter. J.(...) probeerde N.(...) te verkrachten waarna uw zoon, die stappen

wilde ondernemen om hem hiervoor te laten boeten, vervolgens door Jamal werd belaagd. Uw zoon werd gearresteerd maar kon, via tussenkomst van een bevriend politie-officier vrijkomen, en uiteindelijk verstoten. U vreest voor het leven van uw zoon en de veiligheid van uw gezin. U haalde geen andere bijkomende elementen aan.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst ontvluchtte omwille van de problemen die hun oorsprong vinden in de vervolgingsfeiten die door uw zoon, A.(...), A.(...) F.(...) A.(...) werden aangehaald. Voorts blijkt dat u uw verzoek integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw zoon, in het kader van zijn verzoek.

In hoofde van uw zoon werd door de Commissaris-generaal echter besloten tot een weigering van de vluchtelingstatus en weigering van subsidiaire beschermingsstatus daar geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die hij zou hebben gekend met de J.(...) en feiten die zich zouden hebben voorgedaan nadat J.(...) poogde uw schoondochter N.(...) te verkrachten. Aangezien u zich volledig steunt op de elementen zoals deze werden aangehaald door uw zoon, en voor het overige geen andere eigen elementen aanbrengt, kan in casu volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw zoon.

Deze beslissing luidt als volgt :

“U vreest te worden gedood in geval van een terugkeer naar Irak, en dit omwille van uw conflict met J.(...), de stiefvader van uw echtgenote. U verklaarde Irak te hebben verlaten uit vrees voor uw leven en dit nadat u in een conflict verwickeld raakte met J.(...), de stiefvader van uw echtgenote, die vele connecties heeft binnen de overheid, milities, ea. U werd bovendien verstoten door uw stam en kan dus nergens in Irak nog beschermd worden.

Uit wat volgt zal echter duidelijk blijken dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en vluchtmotieven.

Allereerst kunnen vragen worden gesteld bij uw beslissing om klacht in te dienen bij de politie tegen J.(...). U verklaarde immers meermaals dat J.(...) zelf een hoge functie had bij de Federale politie en goede banden had met verschillende politieke partijen en milities, ondermeer met ‘Asaeb Ahl al-Haqq’. Blijkt bovendien dat u dit al wist vanaf het moment dat u en N.(...) zich verloofden (zie CGVS p. 17 en vragenlijst CGVS vraag 5). Dat u, rekening houdende met J.(...)s hoge functie binnen de veiligheidsdiensten én de vele connecties die hij had, dan toch de beslissing nam om bij de lokale politie klacht tegen hem in te dienen, is wel opmerkelijk. Er kan immers verwacht worden dat u, indien hetgeen u over J.(...) zijn functie en connecties vertelde de waarheid betreft, toch zou geweten hebben dat een klacht niet veel zou uithalen, minstens zou rekening gehouden hebben met het feit dat J.(...) dit niet zomaar zou aanvaarden. J.(...) had u bovendien ook zelf uitdrukkelijk te kennen gegeven dat hij dit alles niet over zijn kant zou laten gaan toen u hem telefonisch bedreigde (zie CGVS p. 16). Dat u dan desondanks er ook nog van uitging dat u op deze manier de zaak zou kunnen oplossen (zie CGVS p. 20), mag eens te meer verbazen. Nogmaals, zijn vele connecties en de bedreiging aan uw adres indachtig, kan logischerwijs verondersteld worden dat u op een iets voorzigtigere en meer doordachte manier te werk zou zijn gegaan. Uw vader had daarenboven voordien reeds contact opgenomen met de stam. Gezien het belang van de stammen binnen de Arabische cultuur en de nadruk die ligt op bemiddeling in geval van conflicten, kan eveneens verwacht worden dat vanuit de stam zou gepoogd worden tot een oplossing te komen. Dat uw vader, ondanks zijn contact met de stam, dan vervolgens gewoon met u vertrok naar de politie om klacht in te dienen, hierbij de kans op een succesvolle bemiddeling al bij voorbaat te minimaliseren, is weerom weinig aannemelijk.

Ook bij hetgeen zich vervolgens zou hebben afgespeeld, kunnen de nodige vragen worden gesteld. Zo stelde u dat u, nadat u uw identiteitskaart had afgegeven aan de checkpoint in Abu Tchir, direct uit de wagen werd gesleurd, werd geslagen en afgevoerd naar het politiekantoor. Uw vader zou uw vriend A.(...), die ‘raaed’ (majoor) is bij de Federale politie, gecontacteerd hebben waarna deze u kwam opzoeken in het politiekantoor waar u werd vastgehouden. A.(...) zou u toen gezegd hebben dat de situatie voor u en uw familie heel gevaarlijk was en dat u moest vertrekken (zie CGVS p. 9, 18 en 19). A.(...) zou toen geweten hebben dat J.(...) de opdracht had gegeven u in het politiekantoor te houden en dat u moest vermoord worden. Dit zou A.(...) dan weer vernomen hebben van de officier die in het politiekantoor waar u vastzat aanwezig was en aan wie A.(...) het smeergeld betaalde om u vrij te laten (zie CGVS p. 21). Het is echter niet aannemelijk dat J.(...) zomaar zijn precieze plan uit de doeken zou gedaan hebben aan de officier die van dienst was die avond. Er kan immers geenszins worden ingezien

waarom hij dit zou doen. Als luitenant-kolonel had hij immers geen enkele verantwoording af te leggen tegenover zijn mindere en had hij evengoed kunnen volstaan met de melding dat u tot nader order in detentie moest blijven.

Opmerkelijk is voorts dat u, nadat uw vader via A.(...) 1500\$ smeergeld betaalde aan de officier in het politiekantoor, gewoon met A.(...) in diens wagen het politiekantoor kon uitrijden. U gaf aan dat het verhaal zou verspreid worden dat u ontsnapt was. Opnieuw mag dit verbazen gezien u gewoon bij A.(...) in de wagen zat. U hierop gewezen en aangegeven dat het verhaal van 'uw ontsnapping' toch riskant was daar iemand van de andere aanwezige agenten jullie mogelijks samen zag wegrijden, gaf u aan dat het maar een klein politiekantoor betrof, dat het ook 's avonds was en er dus maar weinig personeel was (zie CGVS p. 19). Dat de officier aan wie jullie betaalden de enige aanwezige agent was, is echter weinig waarschijnlijk. U met deze bedenking geconfronteerd, stelde u enkel dat u het niet gezien heeft en dat u via de gang en de binnenplaats werd weggebracht (zie CGVS p. 19).

Verder is het dan weer geenszins aannemelijk dat u niet blijkt te weten wat er zich na uw 'ontsnapping' nog eventueel heeft voorgedaan. U bleef na uw 'ontsnapping' nog 1 nacht en 1 dag bij A.(...) thuis. U dan gevraagd wat er nog gebeurde temeer daar J.(...) ondertussen al op de hoogte moet geweest zijn van uw 'ontsnapping', bleek u dit geenszins te weten. Gepolst of u via A.(...) geen nieuws kon verkrijgen, blijkt dit niet geval. U merkte hierbij op dat volgens u - dit impliceert dat u hier niet uitdrukkelijk naar heeft gevraagd - de twee personen die bij de zaak betrokken waren er niet over gaan praten om de zaak niet bekend te maken. U er dan op gewezen dat er toch hoe dan ook commotie zal geweest zijn gezien u zogenaamd 'gevlucht' was, herhaalt u opnieuw dat u geen nieuws heeft. Uiteindelijk geeft u ook expliciet aan dat u er niet naar gevraagd heeft, de zaak was te pijnlijk.

Nochtans kan verwacht worden dat u zich zo goed mogelijk zou pogen te informeren over de stand van zaken en dit om een duidelijk zicht te hebben op uw situatie en de eventuele problemen die u nog te wachten staan (zie CGVS p. 20). Kan hier bijkomend nog worden opgemerkt dat logischerwijs kan verondersteld worden dat de officier die u hielp vrijkomen wel alarm zal geslagen hebben na uw 'ontsnapping', al was het maar om zelf niet verdacht te worden van enige betrokkenheid. U hierop gewezen, kan u enkel nogmaals aanhalen dat u niet op de hoogte bent (zie CGVS p. 20).

Dat A.(...) zelf ook niets zou vernomen hebben over de situatie in het politiekantoor na uw ontsnapping en eventuele verdere acties van J.(...), minstens niet de moeite zou genomen hebben zich hierover bijkomend te informeren om u zo goed mogelijk te kunnen inlichten, houdt hoe dan ook geen steek. Uit uw verklaringen blijkt immers dat A.(...) u en uw familie vervolgens hielp om verder te vluchten. Zo zouden jullie met een wagen vanuit Bagdad naar Erbil gereden zijn, en dit langs verschillende checkpoints (zie CGVS p. 11 en 13). Gezien J.(...) reeds op 3 maart, en dit een tweetal uur nadat u hem telefonisch had bedreigd, uw naam had doorgegeven aan de controlepost van Abu Tchir waar u dan werd opgepakt, kan, in geval van een geloofwaardig relaas, dan ook verondersteld worden dat hij verdere stappen zou gezet hebben éénmaal hij doorhad dat u 'ontsnapt' was uit het politiekantoor. Dat u noch A.(...) zich dan terdege zouden geïnformeerd hebben over de mogelijke reactie en eventuele verdere stappen van J.(...) om u opnieuw te pakken te krijgen nadat hij uw 'ontsnapping' had ontdekt én u er dan ook geen graten in zag om allemaal samen via verschillende controleposten vanuit Bagdad naar Erbil te reizen, houdt geen steek. Ook al zouden jullie niet zijn gecontroleerd aan de checkpoints (zie CGVS p. 13), het feit dat u het bereid was het risico te nemen op die manier uit Bagdad weg te komen, is geenszins aannemelijk in geval van een waarachtig relaas.

Ook volgende vaststelling maakt dat de waarachtigheid van uw relaas verder wordt ondermijnd. Zo stelde u dat u op 4 maart, toen u bij A.(...) verbleef, vernam dat de stam zich tegen u gekeerd had en dat u verstoten werd. Uw vader zou de verstotingsbrief via whatsapp ontvangen hebben. In deze brief staat aangegeven dat u verstoten werd omdat u tegen de wil van de familie in huwde met een minderjarige en alcohol verkocht (zie CGVS p. 11).

Nochtans was uw huwelijk nooit eerder een probleem geweest voor uw stam. Allereerst is het wel opmerkelijk dat de stam zich plots, een dag nadat uw vader hen contacteerde en inlichtte over hetgeen gebeurde tussen N.(...) en J.(...) én zij aangaven u te zullen helpen, zomaar tegen u zou hebben gekeerd. Waarom dit zo plots gebeurde, kan u ook geenszins verduidelijken. U hiernaar gevraagd verklaarde u dat J.(...) vermoedelijk ook het stamhoofd bedreigde (zie CGVS p. 12). U vervolgens gevraagd of u nadien nog gepoogd heeft hier duidelijkheid over te krijgen en of u pogingen ondernam om te weten waarom de stam zich precies tegen u keerde, antwoordde u ontkennend. U wou niet langer wachten, u wou zichzelf redden, vertrok en dacht er niet meer aan (zie CGVS p. 20). Nochtans kan, in

geval van een waarachtig relaas, logischerwijs verondersteld worden dat u wel degelijk nog navraag zou doen en de situatie zou opvolgen om zo een duidelijk beeld te krijgen van de eventuele risico's die u mogelijks liep dan wel de eventuele kans om alsnog bescherming te krijgen van de stam. Voorgaande ondermijnt bijkomend de waarachtigheid van uw relaas. Dat u bovendien voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een andere versie aangaf, zet uw geloofwaardigheid verder op de helling. Volgens uw verklaringen bij de DVZ bent u immers wel degelijk op de hoogte van de precieze reden waarom de stam zich tegen u keerde, namelijk J.(...) vertelde aan uw stamoverste dat u hem valselijk beschuldigde van poging tot verkrachting alsook dat u hem bedreigd had (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Los van voorgaande, kunnen ook vragen gesteld worden bij zeker één van de redenen die in de brief worden aangehaald voor uw verstoting, i.c. dat u tegen de wil van de familie huwde met een minderjarige. Immers, jullie huwelijk dateert reeds van 2016, ruim twee jaar voor de verstotingsbrief. U verklaarde zelf uitdrukkelijk dat er een verloofsfeest was waar verschillende gasten aanwezig waren, in de rechtbank was uw schoonmoeder aanwezig als voogd én zij ondertekende bovendien mee de huwelijksakte toen (zie CGVS p. 11). Redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de stam hier ook van op de hoogte was. U had hoe dan ook het bewijs dat uw schoonfamilie wel degelijk akkoord was met het huwelijk, en kon op die manier eveneens duidelijk aantonen aan uw stam dat J.(...) leugens vertelde. Dat de stam zich dan zonder meer van de ene dag op de andere dag tegen u zou keren en dit op basis van leugens van J.(...), is weerom niet aannemelijk. Indien uw verhaal betreffende uw problemen en vete met J.(...) de waarheid betreffen, kan bovendien verondersteld worden dat hij een andere reden zou hebben aangebracht dan het zo makkelijk te weerleggen argument dat u ruim twee jaar eerder tegen de wil van de familie met N.(...) was gehuwd.

Voorts kan hoe dan ook geenszins worden ingezien waarom J.(...) überhaupt op een dergelijke omslachtige manier te werk zou gegaan zijn indien hij u daadwerkelijk, zoals u laat uitschijnen, wil doden. Rekening houdende met uw eigen verklaringen aangaande zijn machtige positie en vele vooraanstaande contacten, ondermeer met militieleden, kon hij u immers op eender welk moment, hetzij zelf hetzij via één van zijn vele connecties, te grazen nemen. Dat hij er zou voor gekozen hebben om u eerst door uw stam te laten verstoten, u op deze manier in te lichten van zijn plannen en zo het risico nam dat u zou wegluchten en aan hem zou ontkomen, houdt weerom geen steek.

Tot slot blijkt nog dat u geen enkele poging ondernam nog bijkomend nieuws over J.(...) te verkrijgen en u over de actuele stand van zaken te informeren. Ook dit is geenszins aannemelijk in geval van een waarachtig relaas. Nochtans zou u makkelijk informatie uit eerste hand kunnen krijgen, dit via N.(...)'s moeder, de echtgenote van J.(...). Vreemd genoeg zou N.(...) sinds 3 maart, nadat haar moeder haar met de burens naar uw huis terugbracht, geen enkel contact meer gehad hebben met haar moeder. Haar moeder zou zelfs niet weten dat jullie Irak verlieten (zie CGVS p. 3, 14 en 18). U geeft echter zelf aan dat N.(...) haar moeder mist en de hele tijd weent. Ook merkt u op geen idee te hebben wat er met N.(...)'s moeder gebeurde (zie CGVS p. 18). Juist hiermee rekening houdende, kan logischerwijs verondersteld worden dat N.(...) wél degelijk haar moeder zou (proberen) contacteren om zich ervan te vergewissen dat alles in orde is en om terzelfdertijd te informeren naar de situatie met J.(...). Het mag duidelijk zijn dat het feit dat jullie niet willen dat iemand weet waar jullie zitten, dat u schrik heeft en dat uw echtgenote geen gsm heeft allemaal drogredenen zijn die niet ernstig kunnen genomen worden (zie CGVS p. 18). Op een gegeven moment haalt u ook als reden aan dat N.(...) geen contact neemt met haar moeder omdat ze haar niet wil vertellen wat er precies gebeurde. Nochtans verklaarde u voordien dat N.(...)'s moeder eveneens aanwezig was in de kamer toen N.(...) op 3 maart aan u vertelde wat er met J.(...) was gebeurd (zie CGVS p. 17 en 18). Voorgaande wijst erop dat uw verklaringen verdraait en aanpast naargelang de vragen die u worden gesteld. Uw nalatigheid u terdege te informeren houdt eens te meer een negatieve indicatie in voor de beoordeling van uw geloofwaardigheid. U zou ten andere via uw vriend A.(...) een tweetal weken geleden vernomen hebben dat J.(...) tot op heden in Bagdad verblijft en er zelfs gepromoveerd werd. Echter, dit betreft een loutere bewering die u op geen enkele manier weet te staven. Bovendien kan uw vriend A.(...), die u van dit nieuws zou hebben ingelicht, bezwaarlijk als een objectieve informatiebron worden beschouwd. U hier vervolgens gevraagd of u via A.(...) enig bewijsstuk kan geraken ter staving van het feit dat J.(...) tot op heden in Bagdad verblijft en actief is bij de politie, stelt u te denken dat dit niet zal lukken. U uitdrukkelijk gevraagd waarom niet, komt u niet verder dan aan te geven dat u het niet weet (zie CGVS p. 21).

U tot slot gevraagd wat u nog heeft vernomen over de stappen die J.(...) actueel nog gezet heeft om u te vinden, beperkt u zich tot de stelling dat u zal vermoord worden. Opnieuw betreft dit een loutere bewering. U moet immers toegeven dat u hier nooit naar gevraagd heeft. Als reden haalt u enkel aan dat het om een zwarte periode gaat in uw leven waaraan u niet wil herinnert worden. Opnieuw moet worden opgemerkt dat er logischerwijs van u kan verwacht worden dat u zich terdege informeert over de

persoon die u zegt te vrezen en de mogelijke problemen waar u in geval van een eventuele terugkeer mee zal geconfronteerd worden. Uw klaarblijkelijke desinteresse wijst er opnieuw eens te meer op dat aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorlegt ter staving van uw reisweg. U zou met uw eigen documenten op zak Irak zijn uitgereisd en al deze stukken vervolgens bij uw vader in Turkije hebben achtergelaten. Vanuit Turkije zouden jullie vervolgens, met behulp van een smokkelaar, met valse reispassen naar België zijn gereisd. Opnieuw kunnen hier een aantal opmerkelijke vaststellingen worden gedaan. Zo stroken uw onderlinge verklaringen over waar uw reis pas zich momenteel bevindt niet. Waar u voor het CGVS aanhoudt dat uw paspoort bij uw vader in Turkije ligt - de smokkelaar raadde jullie aan niet met jullie originele documenten te reizen (zie CGSV p. 10 en 13) - beweerde u bij de DVZ dat uw paspoort in Turkije door de smokkelaar werd afgenomen (zie interview DVZ vraag 24). Dit terzijde, het mag voorts ook wel verbazen dat u geen foto's of kopieën van uw paspoort heeft. U legde van alle overige documenten immers kopieën voor. U liet al uw originele stukken achter bij uw vader maar nam van alle documenten wel foto's met uw gsm die u nadien kon uitprinten (zie CGVS p. 10). U gevraagd waarom u van uw paspoort geen kopieën kan voorleggen, stelde u dat u niet wist dat dit nodig was. U gevraagd waarom u van uw paspoort, nochtans een essentieel document, geen foto's nam, terwijl u dit wel van alle andere documenten deed, stelt u dat u er niet aan dacht (zie CGVS p. 14). Dit is geenszins aannemelijk. Indien u er daadwerkelijk niet bij zou hebben stilgestaan kan immers verondersteld worden dat u juist wél van alle stukken die u in uw bezit had foto's zou genomen hebben. Voorgaande vaststellingen doen vermoeden dat uw paspoort doelbewust achterwege houdt om op die manier essentiële informatie, zoals tijdstip van vertrek, reisroute, etc. verborgen te houden.

Zulks blijkt eens te meer uit het feit dat u over het paspoort waarmee u dan vanuit Turkije zou gereisd zijn amper enige kennis blijkt te hebben. U kan enkel aangeven dat het een rode kleur had, dat uw naam volgens het paspoort 'R.(...) A.(...) H.(...)' was en dat u volgens het paspoort dezelfde geboortedatum had als uw echte geboortedatum (zie CGVS p. 22). Uw overige persoonsgegevens wist u niet. Zo kon u niet zeggen welke nationaliteit u had volgens het paspoort noch kon u aangeven wat uw zagezegde geboorteplaats was. Dit is geenszins aannemelijk. Rekening houdende met het feit dat u bij binnenkomst van de EU bij een paspoortcontrole vragen zouden kunnen worden gesteld, kan verondersteld worden dat u deze informatie wel zou weten en dit om te vermijden dat u, alsook de smokkelaar, direct door de mand zouden vallen. U merkte op dat men enkel uw naam vroeg bij de controle. U kon evenwel niet op voorhand weten welke vragen u wel of niet zou krijgen waardoor dit uw gebrekkige kennis geenszins kan vergoelijken. U haalde nog aan dat de smokkelaar zou tussenkomen indien er problemen zouden zijn (zie CGVS p. 14). Echter, dat iemand zou tussenkomen in uw plaats en zou antwoorden wanneer u naar uw nationaliteit of geboorteplaats wordt gevraagd zou logischerwijs nog meer argwaan wekken. Opmerkelijk is ook dat u beweerde dat er geen visum in jullie (vals) paspoort stond, terwijl uw echtgenote dan weer beweerde dat jullie wel visa hadden (zie CGVS N.(...) p. 13). Moet hierbij tot slot nog worden opgemerkt dat ook uw echtgenote, met uitzondering van haar (valse) naam, geen verdere informatie kon verstrekken over het paspoort waarmee ze vanuit Turkije naar België zou zijn gereisd (zie CGVS N.(...) p. 12 ev). Bovendien verklaarde uw echtgenote dat haar paspoort bij haar moeder in Bagdad ligt, dit samen met haar identiteitskaart (zie CGVS N.(...) p. 12). Uw echtgenote woonde nochtans sinds jullie huwelijk in 2016 bij u en, volgens uw verklaringen, heeft uw echtgenote sinds 3 maart 2019 geen contact meer gehad met haar moeder. Op welke wijze haar documenten aldus bij haar moeder zouden terechtgekomen zijn en waarom deze daar tot op heden zouden liggen, is geenszins duidelijk.

Bovenstaande vaststellingen bevestigen eens te meer dat geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas.

De overige door u neergelegde stukken kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Dient allereerst te worden vastgesteld dat alle voorgelegde stukken loutere kopieën betreffen waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien werden de stukken niet voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, waardoor hun bewijswaarde eveneens onderuit wordt gehaald. Dit terzijde, de kopieën van de nationaliteitskaarten betreffen louter de persoonsgegevens van uzelf, uw echtgenote alsook uw kinderen doch deze elementen staan vooralsnog niet ter discussie. De kopieën van de officiële en religieuze huwelijksakte hebben dan weer louter betrekking op uw burgerlijke staat, die evenmin in vraag wordt gesteld, doch geen uitstaans heeft met uw asielmotieven. De foto van uw vaders werkbadge het feit dat de authenticiteit van de werkbadge op geen enkele manier middels een foto kan worden nagegaan én

dat evenmin uit deze foto kan worden afgeleid wie de op de badge afgebeelde persoon is terzijde gelaten - kan zich hoogstens uitspreken over de functie van de heer F.(...) A. A.(...), niets meer en niets minder. De overige voorgelegde foto's - waarvan u stelt dat deze J.(...) afbeelden - voegen ook niets wezenlijks toe aan uw relaas. Wie deze persoon is, waar en wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's werden genomen - uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat militaire uniformen in Bagdad makkelijk in verschillende winkels kunnen gekocht worden - kan geenszins worden nagegaan. Dat het hier aldus J.(...) betreft die tot op heden in Irak werkzaam is bij de Federale politie, waar hij bovendien onlangs werd gepromoveerd, en in het kader van zijn functie goede contacten heeft met verschillende prominente figuren binnen de overheid en milities, kan op geen enkele manier uit deze foto's worden afgeleid. Ook al zou het vaststaan dat op de foto's J.(...) te zien is én dat hij tot op heden werkzaam is in Irak bij de Federale politie, quod non, uit deze foto's blijkt hoe dan ook op geen enkele manier dat u in Irak problemen kende met J.(...), omwille van deze problemen Irak diende te verlaten er tot op heden niet kan terugkeren. De verstotingsbrief werd evenmin voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Voor het overige kan verwezen worden naar hetgeen hierboven reeds werd aangehaald. De kopie van de overlijdensakte van de echte vader van uw N.(...), tot slot, kan hoogstens aantonen dat de hierop vermelde persoon overleden is, niets meer en niets minder. Ook dit element wordt momenteel niet door het CGVS betwist. Echter, hiermee is geenszins aangetoond dat u en uw echtgenote vervolging te verzen hebben vanwege haar stiefvader.

Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat, gezien de wijdverbreide corruptie in Irak, alle documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde derhalve relatief is.

Uit wat voorafgaat moet worden besloten dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend."

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl/>; en de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl/>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder. Het aantal veiligheidsincidenten kende in 2018 een daling ten opzichte van het jaar voordien, een trend die in 2019 aanhield. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is sinds de overwinning op ISIS sterk gedaald. Voor 2019 wordt het beeld sterk beïnvloed door het geweld dat plaatsvond in de context van de grootschalige betogingen, waarbij in het najaar veel slachtoffers vielen (zie infra).

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

In 2019 en begin 2020 werd de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad gekenmerkt door drie op elkaar inwerkende ontwikkelingen. Het gaat om de daling van het geweld dat kan worden toegeschreven aan ISIS; de demonstraties tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek die het politieke leven in de hoofdstad sinds oktober 2019 domineren; en de toename van de spanningen tussen Iran en de Verenigde Staten met als hoogtepunt de droneaanval op de bevelhebber van de Iraanse Republikeinse Garde, Qassem Soleimani, en het adjunct-hoofd van de PMF, Abu Mahdi al- Muhandis.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' in de periode van 2018 tot begin 2020 beperkt gebleven. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIS nog wel in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad maar de dreiging die uitgaat van de organisatie is steeds verder afgenomen. Het maandelijkse aantal veiligheidsincidenten dat in de provincie plaatsvond en kan worden toegeschreven aan ISIS, is sinds begin 2018 sterk gedaald en was gedurende 2019 relatief stabiel op een laag niveau. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIS vindt plaats in de Baghdad Belts al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Een van deze aanvallen betrof een raketaanval op een mediabedrijf in het district Karrada waarbij een burger om het leven kwam.

De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt doelgericht van aard is. Vanaf begin oktober 2019 viel de overgrote meerderheid van de burgerdoden in Bagdad bij de confrontaties die tijdens de betogingen plaatsvonden, en in

aanvallen op betogers en activisten buiten de eigenlijke protesten. Het aantal burgerdoden dat in 2019 in de provincie viel buiten de context van de betogingen lag lager dan in 2018.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2019 1.414.632 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.5 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. De terugkeerratio naar de provincie Bagdad bedroeg eind 2019 69 %. Soennitische Arabieren vormden 89% van de teruggekeerde ontheemden. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheid, een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etno-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Uw identiteitskaart en huwelijksakte kunnen hoogstens uw persoonsgegevens en burgerlijke staat aantonen doch deze feiten staan niet ter discussie. Het huurcontract uit Turkije bevestigt de huur van een woning in Turkije, niets meer en niets minder. Geen van de voorgelegde stukken kan de problemen die u, en uw familie, in Irak zouden hebben gekend met J.(...) aantonen.

Dient hier tot slot nog te worden opgemerkt dat ook in hoofd van uw schoondochter N.(...) door de Commissaris-generaal werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), betwisten verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen en ondernemen zij een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Zij formuleren hun verweer als volgt:

“1. M.b.t. de klacht van eerste verzoeker bij de politie:

Eerste verzoeker wordt door verwerende partij verweten dat hij een klacht had neergelegd bij de politie tegen de heer A.(...) A.(...) K.(...) F.(...), dit terwijl hij van tevoren op de hoogte was van de hoge positie die de heer A.(...) A.(...) bekleedt binnen de politie, meer bepaald luitenant kolonel. Eerste verzoeker moest voorzichtiger te werk gaan en bijgevolg geen klacht neerleggen, aldus verweerder.

Eerste verzoeker is echter van mening dat hij weldegelijk iets moest ondernemen nadat hij te weten kwam dat een derde zijn vrouw trachtte te verkrachten. Hij kon geen passieve houding aannemen na het vernemen van het shockerend nieuws van de poging tot verkrachting van zijn vrouw. Hij wilde de bescherming van zijn land inroepen zoals art. 1, a, 2 van het Verdrag van Genève voorschrijft. Het is bovendien algemeen geweten dat verkrachting een strafbare daad is; art. 393 van het Iraakse Strafwetboek bepaalt dat verkrachting gesanctioneerd wordt met een levenslange opsluiting.

Het is op zijn minst vreemd te noemen dat verweerder het neerleggen van een klacht in het nadeel van verzoekers beschouwt, terwijl dit voor ieder ander persoon geplaattst in dezelfde omstandigheden een logische reactie zou zijn. Het is niet omdat de dader een hoge positie bekleedt dat dit het recht ontnemt aan eerste verzoeker om een klacht neer te leggen.

2. M.b.t. de “succesvolle” bemiddeling die de vader van eerste verzoeker via hun stam had kunnen bereiken om het conflict op te lossen.

Vervolgens vindt verweerder het opmerkelijk dat de vader van eerste verzoeker, ondanks zijn contacten met hun stam, toch naar de politie stapte om samen met hem klacht neer te leggen tegen de heer A.(...) A.(...). De vader van eerste verzoeker had het conflict “met succes” kunnen oplossen door een bemiddelingsproces op te starten met hun stam, aldus verweerder.

Verwerende partij heeft het over een “succesvolle bemiddeling” terwijl eerste verzoeker nergens heeft verklaard dat de stam ook maar iets beloofd zou hebben aan zijn vader om het conflict in der minne op te lossen. Het is dus opmerkelijk dat verweerder van “succes” spreekt wanneer met de stam bemiddeld zou worden, daar waar in het administratief dossier (zie verklaringen van de drie verzoekers) geenszins werd vermeld dat de stam de belofte maakte om als bemiddelaar op te treden, wel beloofde de stam om verzoekers te steunen. Verweerder steunt zich hierbij op informatie zonder de bron hiervan toe te lichten en zonder aan te tonen dat de stam ook als bemiddelaar in verkrachtingszaken tussenkomt.

Bovendien betreft het een onterende daad die de eerbaarheid van verzoekers aantastte. Men moet dus allerlei middelen inschakelen teneinde de dader te bestraffen.

3. M.b.t. het feit dat De heer A.(...) A.(...) zijn “precieze” plan uit de doeken zou gedaan hebben aan de officier van de gevangenis

In dit geval is er geen sprake van een precieze omschrijving van het plan van de heer A.(...) A.(...) tegen de officier van de gevangenis. Eerste verzoeker verklaarde slechts dat de heer A.(...) A.(...) de opdracht had gegeven om eerste verzoeker te arresteren. Later, toen A.(...) (een vriend van eerste verzoeker) naar de gevangenis kwam, heeft A.(...) aan eerste verzoeker gevraagd wat juist het probleem was. Eerste verzoeker vertelde dat het een familiaal probleem betreft. Hieruit blijkt dat de heer A.(...) A.(...) geen details had gegeven over het conflict aan de officier, behalve de opdracht om eerste verzoeker aan te houden.

Bovendien dient verweerder de verklaringen van betrokkenen objectief te beoordelen en zijn eigen subjectieve mening buiten beschouwing te laten. Het is immers perfect mogelijk dat de heer A.(...) A.(...), als hoge officier binnen de politie, een bepaalde opdracht geeft aan een lagere officier. Dat dit in casu niet kan, is voor verzoekers allesbehalve begrijpelijk.

4. M.b.t. het feit dat de andere officieren in de gevangenis de ontsnapping van eerste verzoeker niet hadden opgemerkt

Het betreft in casu een klein politiekantoor (Abu Tchir) waar enkel personen voor korte periode opgesloten kunnen worden, het betreft m.a.w geen gevangenis. Eerste verzoeker omschreef de plaats als een “kantoor voor dringende zaken”. Abu Tchir is dus geen gevangenis in Bagdad: de gevangnissen in Bagdad zijn: Krober; Al-Karadah; Abu Ghreeb; Al-Matbak.

Bovendien gebeurde de ontsnapping 's nachts met behulp van een officier vanuit het politiekantoor. Eerste verzoeker verklaarde verder ook dat A.(...), diegene die de ontsnapping regelde, respect geniet in het politiekantoor omwille van zijn positie (Mukadam).

5. M.b.t. het feit dat eerste verzoeker geen moeite heeft gedaan om na te gaan wat de stand van zaken zou zijn na zijn ontsnapping

Eerste verzoeker verklaarde duidelijk dat de hele situatie pijnlijk is voor hem en dat hij daarom niet heeft gevraagd wat er is gebeurd na zijn ontsnapping. Deze redenering kan gevolgd worden omdat verzoekers niet van plan waren om terug te keren naar hun land van herkomst. Het is een traumatisch gebeuren geweest voor verzoekers waaraan ze niet opnieuw herinnerd willen worden. Verzoekers willen in België blijven en hebben dan ook geen baat bij om zich te informeren naar het doen en laten van De heer A.(...) A.(...). Het is pijnlijk voor hen om hier opnieuw mee geconfronteerd te worden.

6. M.b.t. het feit dat verweerder beweert dat de officier geen alarm zou geslagen hebben na de ontsnapping van eerste verzoeker

Eerste verzoeker verklaarde dat hij niet op de hoogte was van hetgeen zich na zijn ontsnapping heeft afgespeeld. Het is dus ook goed mogelijk dat de officier weldegelijk alarm sloeg na de ontsnapping van eerste verzoeker. Opnieuw lijkt het hier dat verweerder de verklaringen van eerste verzoeker op een subjectieve wijze interpreteert.

Hetzelfde geldt voor de vriend van eerste verzoeker, A.(...), deze had ook geen baat bij het informeren naar de stand van zaken na de ontsnapping van zijn vriend. Des te meer omdat hij niet wilde opvallen dat hij eerste verzoeker hielp bij de ontsnapping.

7. M.b.t. het feit dat de heer A.(...) A.(...) geen opdracht had gegeven aan de check-points buiten Bagdad om eerste verzoeker te arresteren

Het is zeker mogelijk dat de bevoegdheid/invloed van de heer A.(...) A.(...) zich slechts beperkt tot de regio van Bagdad. Het is algemeen geweten dat Irak als land administratief verdeeld is, in die zin dat elke regio zijn eigen lokale politie heeft. Hieruit blijkt dat de heer A.(...) A.(...) zijn invloed buiten de regio van Bagdad niet zomaar kan uitoefenen. Het is dus niet verbazingwekkend dat de heer A.(...) A.(...) weldegelijk de opdracht in Bagdad had gegeven om eerste verzoeker te arresteren, doch hij kon deze invloed buiten Bagdad niet uitoefenen.

8. M.b.t. het feit dat verzoekers toch via de check-points wegluchten ondanks het feit dat eerste verzoeker eerder door een check-point werd gearresteerd

Het feit dat verzoekers via de checkpoints moesten passeren tijdens het wegluchten kan genuanceerd worden. Gelet op de rol die de heer A.(...) A.(...) in Bagdad kan uitoefenen, was het voor verzoekers veiliger om niet via de luchthaven van Bagdad naar Turkije te reizen.

Daarnaast hebben verzoekers uitdrukkelijk aangegeven dat er geen controle was door de checkpoints bij dewelke ze zijn gepasseerd. Dit was daarom minder riskant dan bijvoorbeeld via de luchthaven van Bagdad te vluchten.

9. M.b.t. het feit dat in de verstotingsbrief een reden werd opgenomen die niet aannemelijk zou zijn (getrouwd met een minderjarige)

In de verstotingsbrief werden er twee redenen aangehaald om verzoekers te verstoten: huwelijk met een minderjarige (1) en verkoop van alcohol (2).

Dat de stam zich plotseling keert tegen verzoekers en in de brief redenen geeft die niet met de werkelijkheid stroken, kan alleen maar verklaard worden door de invloed die de heer A.(...) A.(...) kon uitoefenen op de stam. Dit verklaart ook waarom de stam geen bemiddelende rol heeft gespeeld in deze situatie. De verstotingsbrief op zich is dus slechts een "excuus" zodat de stam zijn houding kan rechtvaardigen.

10. M.b.t. de disinteresse van verzoekers om zich te informeren naar de actuele stand van zaken en het actuele gevaar van de heer A.(...) A.(...)

Het betreft een pijnlijke en ontterende periode die verzoekers hadden moeten meemaken. De verklaringen van tweede verzoekster (pagina 26,27) zijn hierbij voldoende. Ik wil uw Raad dan ook beleefd verzoeken de voormelde pagina's van de verklaringen van tweede verzoekster zeker te willen lezen hetgeen het hele gebeuren duidelijk maakt.

Gelet op al hetgeen voorafgaat willen verzoekers de Raad eerbiedig verzoeken het voordeel van de twijfel te willen verlenen gelet op de coherente en samenhangende verklaringen van verzoekers. De drie

verzoekers hebben immers een eenduidig asielrelaas voorgelegd. Hun verklaringen hieromtrent zijn identiek en voor geen andere interpretatie vatbaar.”

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Verwerende partij dient een aanvullende nota in met een bijkomende link naar het *EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation* van oktober 2020 en *EASO Country Guidance Note: Iraq* van januari 2021.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissingen wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekers geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die hun oorsprong vinden in de poging tot verkrachting van tweede verzoekende partij door haar stiefvader daar (1) vragen kunnen worden gesteld bij de beslissing van eerste verzoekende partij om klacht in te dienen bij de lokale politie tegen J., die zelf een hoge functie zou hebben gehad bij de Federale politie en goede banden had met verschillende politieke partijen en milities, vermits kon verwacht worden dat een klacht niet veel zou uithalen, minstens dat J. dit niet zomaar zou aanvaarden en het weinig aannemelijk is dat de vader van eerste verzoekende partij, die voordien reeds contact had opgenomen met de stam, vervolgens met eerste verzoekende partij vertrok naar de politie om klacht in te dienen en hierbij de kans op een succesvolle bemiddeling al bij voorbaat te minimaliseren, (2) het niet aannemelijk is dat J. zomaar zijn precieze plan, namelijk dat eerste verzoekende partij in het politiekantoor moest gehouden worden en moest vermoord worden, uit de doeken zou gedaan hebben aan de officier die van dienst was die avond vermits hij als luitenant-kolonel geen enkele verantwoording had af te leggen tegenover zijn mindere en hij evengoed had kunnen volstaan met de melding dat eerste verzoekende partij tot nader order in detentie moest blijven, (3) het opmerkelijk is dat eerste verzoekende partij, nadat via A. 1500\$ smeergeld was betaald aan de officier in het politiekantoor, gewoon met A. in diens wagen het politiekantoor kon uitrijden aangezien het weinig waarschijnlijk is dat de officier aan wie smeergeld werd betaald de enige aanwezige agent was en de ‘ontsnapping’ dan ook riskant was daar iemand van de andere agenten hen mogelijks samen zag weggrijpen, (4) het geenszins aannemelijk is dat eerste verzoekende partij niet blijkt te weten wat er zich na deze ‘ontsnapping’ nog eventueel heeft voorgedaan vermits kan worden verwacht dat zij zich zo goed mogelijk zou pogen te informeren over de stand van zaken en dit om een duidelijk zicht te hebben op de situatie en de eventuele problemen die haar nog te wachten stonden, (5) het geen steek houdt dat eerste verzoekende partij, noch A. zich niet terdege zouden geïnformeerd hebben over de mogelijke reactie en eventuele verdere stappen van J. om eerste verzoekende partij opnieuw te pakken te krijgen nadat hij de ‘ontsnapping’ had ontdekt en dat verzoekers er geen graten in zagen om allemaal samen via verschillende controleposten vanuit Bagdad naar Erbil te reizen, (6) het opmerkelijk is dat de stam zich plots, een dag nadat de vader van eerste verzoekende partij hen contacteerde en inlichtte over hetgeen gebeurde tussen tweede verzoekende partij en J. én zij aangaven te zullen helpen, zomaar tegen eerste verzoekende partij zou hebben gekeerd, eerste verzoekende partij ook geenszins kon verduidelijken waarom dit zo plots gebeurde, het feit dat eerste verzoekende partij nadien niet gepoogd heeft hier duidelijkheid over te krijgen bijkomend de waarachtigheid van het relaas ondermijnt, de vaststelling dat eerste verzoekende partij bovendien voor de Dienst Vreemdelingenzaken een andere versie gaf en wel degelijk op de hoogte bleek van de precieze reden waarom de stam zich tegen haar keerde de geloofwaardigheid verder op de helling zet, en bovendien vragen kunnen worden gesteld bij één van de redenen die in de verstotingsbrief worden aangehaald, namelijk dat eerste verzoekende partij tegen de wil van de familie huwde met een minderjarige, aangezien dit huwelijk dateert van 2016, ruim twee jaar voor de verstotingsbrief, en nooit eerder een probleem is geweest voor de stam, en het bovendien een makkelijk te weerleggen argument is dat eerste verzoekende partij twee jaar eerder tegen de wil van de familie met tweede verzoekende partij was gehuwd, (7) hoe dan ook geenszins kan worden ingezien waarom J. überhaupt op een dergelijke omslachtige manier te werk zou gegaan zijn indien hij eerste verzoekende partij daadwerkelijk wil doden aangezien J., rekening houdend met zijn machtige positie en vele vooraanstaande connecties, onder meer met militieleden, eerste verzoekende partij immers op eender welk moment, hetzij zelf hetzij via één van zijn vele connecties, te grazen kon nemen en het dan ook geen steek houdt dat hij er voor zou gekozen hebben om eerste verzoekende partij eerst door de stam te laten verstoten en (8) eerste verzoekende partij geen enkele poging ondernam om nog bijkomend nieuws over J. te verkrijgen en zich over de actuele stand van zaken te informeren, hetgeen geenszins aannemelijk is in geval van een waarachtig relaas, de stelling dat eerste verzoekende partij via A. recent vernomen heeft dat J. tot op heden in Bagdad verblijft en er zelfs gepromoveerd werd een loutere bewering betreft die op geen enkele manier wordt gestaafd en eerste verzoekende partij nooit gevraagd heeft naar de stappen die J. actueel nog gezet heeft om haar te vinden, terwijl logischerwijs kan verwacht worden dat eerste verzoekende partij zich terdege informeert over de persoon die zij zegt te vrezen en de mogelijke

problemen waar zij in geval van een eventuele terugkeer mee zal geconfronteerd worden, (ii) zij geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen ter staving van hun reisweg, (iii) de door hen neergelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op bovenstaande vaststellingen, zoals uitgebreid wordt toegelicht, (iv) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zij nalaten het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt worden, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad en het CGVS evenmin over elementen beschikt die erop wijzen dat er in hun hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en (v) tweede verzoekende partij met haar stelling dat zij kampt met psychologische problemen tengevolge van de feiten die zij in Irak zou hebben meegemaakt niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen die zij op geen enkele manier weet te staven aan de hand van enig medisch attest dan wel enig ander objectief en tastbaar begin van bewijs.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 1 oktober 2020, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, slagen verzoekers er immers niet in de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten die hun oorsprong zouden vinden in de (poging tot) verkrachting van tweede verzoekende partij door haar stiefvader J. aannemelijk te maken.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter om onderstaande redenen in gebreke blijven.

Zo het begrijpelijk kan worden geacht dat eerste verzoekende partij het gevoel had dat zij iets moest ondernemen en zij geen passieve houding kon aannemen nadat zij vernam dat J. tweede verzoekende partij had proberen te verkrachten, moeten verzoekers er toch ook bij stil gestaan hebben dat een klacht bij de politie, gezien de hoge functie van J. bij de Federale politie en diens goede banden met verschillende politieke partijen en milities, mogelijk zonder gevolg zou worden geklasseerd. Minstens moeten zij zich gerealiseerd hebben dat het indienen van een klacht repercussies zou hebben, temeer J. reeds telefonisch bedreigingen had geuit. In die zin kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissingen wordt overwogen: *“zijn vele connecties en de bedreiging aan uw adres indachtig, kan logischerwijs verondersteld worden dat u op een iets voorzigtigere en meer doordachte manier te werk zou zijn gegaan.”* Indien verzoekers niet uit waren op bemiddeling maar het hen erom te doen was dat J. strafrechtelijk vervolgd en bestraft zou worden voor zijn daden, zoals de Raad afleidt uit het verzoekschrift, en dit ongeacht de gevolgen rijst overigens de vraag waarom zij dan überhaupt de hulp van de stam zouden hebben ingeroepen, zeker wanneer zou worden aangenomen dat de stammen binnen de Arabische cultuur niet als bemiddelaar tussenkomen in verkrachtingszaken, zoals verzoekers in eerste instantie lijken te suggereren in het verzoekschrift en in welk geval het de Raad dan niet duidelijk is op welke ‘hulp’ of ‘steun’ van de stam verzoekers dan verder nog zouden kunnen rekenen. Later in het verzoekschrift

stellen verzoekers dan weer dat de stam geen bemiddelende rol heeft gespeeld in de kwestie door de invloed die J. kon uitoefenen op de stam, wat hun eerdere kritiek dat *“Verweerder steunt zich hierbij op informatie zonder de bron hiervan toe te lichten en zonder aan te tonen dat de stam ook als bemiddelaar in verkrachtingszaken tussenkomt”* zinledig maakt.

Wat er ook van zij, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen, kan de door verzoekers geschetste gang van zaken wat betreft de gebeurtenissen die zich vervolgens zouden hebben afgespeeld geenszins overtuigen. Verzoekers slagen er aan de hand van de verdere uiteenzetting in het verzoekschrift niet in hun geloofwaardigheid te herstellen.

Zo gaan verzoekers vooreerst uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen waar zij in het verzoekschrift stellen dat J. aan de dienstdoende officier van het politiekantoor geen details heeft gegeven over de aard van het conflict. De bestreden beslissingen bevatten immers geen enkele motivering in die zin. Wel wordt het niet aannemelijk geacht dat J. ten overstaan van de dienstdoende officier zijn eigenlijke plan, namelijk het vermoorden van eerste verzoekende partij, uit de doeken zou doen terwijl hij evengoed had kunnen volstaan met de opdracht dat eerste verzoekende partij tot nader order in detentie moest blijven. Er kan immers redelijkerwijs worden aangenomen dat J., zelfs al was hij een hoge officier, de nodige voorzichtigheid aan de dag zou leggen bij het uitvoeren van zijn plan en hij met andere woorden niet te veel ruchtbaarheid zou willen geven aan zijn intentie om eerste verzoekende partij te (laten) vermoorden. Met het louter ontkennen van de verklaringen van eerste verzoekende partij in dit verband, waaruit ondubbelzinnig blijkt dat A. van de dienstdoende officier had vernomen dat J. niet alleen had bevolen om eerste verzoekende partij in het politiekantoor vast te houden maar tevens de opdracht had gegeven om eerste verzoekende partij te laten vermoorden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21), het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de stelling dat het perfect mogelijk is dat J. als hoge officier binnen de politie een bepaalde opdracht geeft aan een lagere officier, brengen verzoekers geen overtuigende argumenten bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Met de argumentatie dat eerste verzoekende partij werd vastgehouden in een klein politiekantoor, waar personen enkel voor een korte periode kunnen opgesloten worden, dat de ontsnapping van eerste verzoekende partij bovendien 's nachts gebeurde met behulp van een officier vanuit het politiekantoor en dat A., die de ontsnapping regelde, respect geniet in het politiekantoor omwille van zijn functie, slagen verzoekers er voorts niet in een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissingen waar omtrent de ontsnapping van eerste verzoekende partij terecht het volgende wordt overwogen: *“Opmerkelijk is voorts dat u, nadat uw vader via Ahmed 1500\$ smeergeld betaalde aan de officier in het politiekantoor, gewoon met Ahmed in diens wagen het politiekantoor kon uitrijden. U gaf aan dat het verhaal zou verspreid worden dat u ontsnapt was. Opnieuw mag dit verbazen gezien u gewoon bij Ahmed in de wagen zat. U hierop gewezen en aangegeven dat het verhaal van ‘uw ontsnapping’ toch riskant was daar iemand van de andere aanwezige agenten jullie mogelijks samen zag weggrijpen, gaf u aan dat het maar een klein politiekantoor betrof, dat het ook ‘s avonds was en er dus maar weinig personeel was (zie CGVS p. 19). Dat de officier aan wie jullie betaalden de enige aanwezige agent was, is echter weinig waarschijnlijk. U met deze bedenking geconfronteerd, stelde u enkel dat u het niet gezien heeft en dat u via de gang en de binnenplaats werd weggebracht (zie CGVS p. 19). Dat A. een gerespecteerd officier was verandert immers niet aan het risico dat hij liep indien zijn rol in de ontsnapping van eerste verzoekende partij aan het licht zou komen.*

Vervolgens gaan verzoekers wederom uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen waar zij in het verzoekschrift stellen *“dat verweerder beweert dat de officier geen alarm zou geslagen hebben na de ontsnapping van eerste verzoeker”* en betogen dat het heel goed mogelijk is dat de officier wel degelijk alarm sloeg na de ontsnapping van eerste verzoeker en het er dan ook op lijkt dat *“verweerder de verklaringen van eerste verzoeker op een subjectieve wijze interpreteert.”* Opnieuw bevatten de bestreden beslissingen geen motivering in die zin. Er wordt integendeel geargumenteed *“Kan hier bijkomend nog worden opgemerkt dat logischerwijs kan verondersteld worden dat de officier die u hielp vrijkomen wel alarm zal geslagen hebben na uw ‘ontsnapping’, al was het maar om zelf niet verdacht te worden van enige betrokkenheid. U hierop gewezen, kan u enkel nogmaals aanhalen dat u niet op de hoogte bent (zie CGVS p. 20).”* In het verzoekschrift wordt voorts herhaald dat eerste verzoekende partij niet op de hoogte is van hetgeen zich na haar ontsnapping heeft afgespeeld. De uitleg dat de hele situatie te pijnlijk was en eerste verzoekende partij daarom niet heeft gevraagd wat er gebeurd is na haar ontsnapping, kan echter allerminst overtuigen. Zoals reeds terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissingen, zal er immers ongetwijfeld de nodige commotie zijn ontstaan naar aanleiding

van de ontsnapping van eerste verzoekende partij en kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat J., nadat hij op de hoogte werd gebracht van de ontsnapping, de nodige stappen zou hebben gezet om eerste verzoekende partij opnieuw te pakken te krijgen. Eerste verzoekende partij had er dan ook alle belang bij om zich zo goed mogelijk te informeren over de stand van zaken, dit om een duidelijk zicht te hebben op de situatie en de eventuele problemen die haar mogelijks nog te wachten stonden, niet in het minst bij de poging om Bagdad te verlaten. In dit opzicht kunnen verzoekers evenmin ernstig voorhouden dat ook A. geen baat had bij het informeren naar de stand van zaken na de ontsnapping van eerste verzoekende partij. De Raad wijst te dezen opnieuw op het risico dat A. reeds liep indien zijn betrokkenheid aan het licht zou komen. Daarenboven zou A. verzoekers hebben geholpen om vanuit Bagdad naar Erbil te vluchten. Dat A. zich in de gegeven omstandigheden niet zou hebben geïnformeerd over de situatie in het politiekantoor na de ontsnapping van eerste verzoekende partij en eventuele verdere acties van J., al was het maar om het risico dat hij zelf liep te kunnen inschatten, houdt totaal geen steek en moet naar het oordeel van de Raad dan ook volstrekt ongeloofwaardig worden geacht. Het voorgaande geldt des te meer aangezien uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat zij met een wagen vanuit Bagdad naar Erbil gereden zijn, en dit langs verschillende checkpoints. Aangezien eerste verzoekende partij op 3 maart 2019 slechts een paar uur na de hoogoplopende ruzie met J. reeds werd opgepakt aan een controlepost, kon immers redelijkerwijs worden verondersteld dat de naam van eerste verzoekende partij na haar ontsnapping eveneens geseind zou staan, hetgeen door A. gelet op zijn functie als majoor bij de Federale politie gemakkelijk en onopvallend kon worden nagegaan. Dat A., die voordien veel grotere risico's had genomen om verzoekers te helpen, dit niet zou hebben geverifieerd en verzoekers er geen graten in zagen om via verschillende controleposten vanuit Bagdad naar Erbil te reizen, niet wetende of eerste verzoekende partij al dan niet geseind stond, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas. Dat zij naar eigen zeggen aan de verschillende checkpoints niet werden gecontroleerd, doet niets af aan het risico dat verzoekers namen om op die manier uit Bagdad weg te komen en kan deze appreciatie dan ook niet ombuigen. Verzoekers konden immers op voorhand onmogelijk weten of zij al dan niet aan controles zouden worden onderworpen. In zoverre verzoekers de door hen geschetste gang van zaken nog menen te kunnen verklaren, stellende dat het mogelijk is dat de bevoegdheid/invloed van J. beperkt was tot de regio van Bagdad, dat elke regio immers zijn eigen lokale politie heeft en het dus niet verbazingwekkend is dat J. de opdracht had gegeven om eerste verzoekende partij in Bagdad te arresteren doch hij deze invloed niet buiten Bagdad kon uitoefenen, overtuigen zij evenmin. Uit de verklaringen van eerste verzoekende partij blijkt immers dat J. luitenant-kolonel was bij de Federale politie en goede banden had met verschillende politieke partijen en milities, onder meer met 'Asaeb Ahl al-Haq', en zij naar eigen zeggen dus door eender wie op eender welk moment kon vermoord worden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9 en p. 17). Indien J. werkelijk zo machtig is als verzoekers willen laten uitschijnen, had hij dus alle middelen en connecties ter beschikking om eerste verzoekende partij snel op te sporen en opnieuw te pakken te krijgen.

Dat de stam zich plotseling tegen eerste verzoekende partij keert en in de verstotingsbrief redenen opgeeft die niet met de werkelijkheid stroken, kan volgens verzoekers alleen maar verklaard worden door de invloed die J. kon uitoefenen op de stam. Dit verklaart ook waarom de stam geen bemiddelende rol heeft gespeeld in de kwestie. De verstotingsbrief is volgens verzoekers op zich dus slechts een 'excuus' zodat de stam zijn houding kan rechtvaardigen. Indien de stam zich – al dan niet onder invloed van J. – gewoonweg niet wilde inlaten met zaak, terwijl zij daags voordien nochtans hadden beloofd eerste verzoekende partij te zullen helpen, kan echter niet worden ingezien waarom men zo ver zou gaan om eerste verzoekende partij om drogredenen en op basis van makkelijk te weerleggen leugens te verstoten. Verzoekers gaan er overigens aan voorbij dat eerste verzoekende partij allermindst eensluidende verklaringen heeft afgelegd over manier waarom J. zijn 'invloed' bij de stam zou hebben laten gelden. Eerste verzoekende partij verklaarde immers tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij geen pogingen ondernam om te weten te komen waarom de stam zich precies tegen haar keerde (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20) en zij kwam dienaangaande niet verder dan het vermoeden dat J. ook het stamhoofd bedreigde (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), wat een geheel andere voorstelling van de feiten is dan hetgeen eerste verzoekende partij verklaarde ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat J. aan het stamhoofd vertelde dat zij hem valselijk beschuldigde van poging tot verkrachting en had bedreigd (administratief dossier, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Indien J. de stam, hetzij middels bedreiging, hetzij door leugens, ertoe zou hebben bewogen om eerste verzoekende partij te verstoten, rijst overigens zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen de vraag waarom J. überhaupt op een dergelijke omslachtige manier te werk zou gaan indien hij eerste verzoekende partij wilde doden. Gezien zijn machtige positie en vele vooraanstaande contacten, onder meer met militieleden, kon J. eerste

verzoekende partij immers op eender welk moment, hetzij zelf hetzij via één van zijn vele connecties, te grazen nemen.

Tot slot doet ook verzoekers hun gebrek aan initiatief om bijkomend nieuws over J. te verkrijgen, om zich over de actuele stand van zaken te informeren en om zich te bevragen over eventuele stappen die J. actueel nog gezet heeft om eerste verzoekende partij te vinden, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas. De argumentatie in het verzoekschrift dat *“verzoekers niet van plan waren om terug te keren naar hun land van herkomst. Het is een traumatisch gebeuren geweest voor verzoekers waaraan ze niet opnieuw herinnerd willen worden. Verzoekers willen in België blijven en hebben dan ook geen baat bij om zich te informeren naar het doen en laten van De heer A.(...) A.(...). Het is pijnlijk voor hen om hier opnieuw mee geconfronteerd te worden.”* kan hun nalaten geenszins verschonen. De Raad benadrukt in dit verband dat van een verzoek(st)er om internationale bescherming, in het kader van zijn/haar plicht tot medewerking, kan verwacht worden dat hij/zij er alles aan zou doen om informatie over zijn/haar recente situatie en over de evolutie van de beweerde problemen na de vlucht uit het land van herkomst te bekomen. Dergelijke actuele informatie is immers van primordiaal belang om de geschetste vrees en de mogelijke problemen in geval van een eventuele terugkeer correct in te schatten. De klaarblijkelijke desinteresse in hoofde van verzoekers is naar het oordeel van de Raad onverenigbaar met de ernst van de door hen voorgehouden vrees en haalt de geloofwaardigheid van hun relaas finaal onderuit.

2.4.2. De door verzoekers voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift niet het minste verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“Dient allereerst te worden vastgesteld dat alle voorgelegde stukken loutere kopieën betreffen waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde kan worden toegekend. (...) de kopieën van de nationaliteitskaarten betreffen louter de persoonsgegevens van uzelf, uw echtgenote alsook uw kinderen doch deze elementen staan vooralsnog niet ter discussie. De kopieën van de officiële en religieuze huwelijksakte hebben dan weer louter betrekking op uw burgerlijke staat, die evenmin in vraag wordt gesteld, doch geen uitstaans heeft met uw asielmotieven. De foto van uw vaders werkbadge het feit dat de authenticiteit van de werkbadge op geen enkele manier middels een foto kan worden nagegaan én dat evenmin uit deze foto kan worden afgeleid wie de op de badge afgebeelde persoon is terzijde gelaten - kan zich hoogstens uitspreken over de functie van de heer F.(...) A. A.(...), niets meer en niets minder. De overige voorgelegde foto's - waarvan u stelt dat deze J.(...) afbeelden - voegen ook niets wezenlijks toe aan uw relaas. Wie deze persoon is, waar en wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's werden genomen - uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat militaire uniformen in Bagdad makkelijk in verschillende winkels kunnen gekocht worden - kan geenszins worden nagegaan. Dat het hier aldus J.(...) betreft die tot op heden in Irak werkzaam is bij de Federale politie, waar hij bovendien onlangs werd gepromoveerd, en in het kader van zijn functie goede contacten heeft met verschillende prominente figuren binnen de overheid en milities, kan op geen enkele manier uit deze foto's worden afgeleid. Ook al zou het vaststaan dat op de foto's J.(...) te zien is én dat hij tot op heden werkzaam is in Irak bij de Federale politie, quod non, uit deze foto's blijkt hoe dan ook op geen enkele manier dat u in Irak problemen kende met J.(...), omwille van deze problemen Irak diende te verlaten er tot op heden niet kan terugkeren. De verstotingsbrief werd evenmin voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Voor het overige kan verwezen worden naar hetgeen hierboven reeds werd aangehaald. De kopie van de overlijdensakte van de echte vader van uw N.(...), tot slot, kan hoogstens aantonen dat de hierop vermelde persoon overleden is, niets meer en niets minder. Ook dit element wordt momenteel niet door het CGVS betwist. Echter, hiermee is geenszins aangetoond dat u en uw echtgenote vervolging te verzen hebben vanwege haar stiefvader.*

Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat, gezien de wijdverbreide corruptie in Irak, alle documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde derhalve relatief is.” en *“De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Uw identiteitskaart en huwelijksakte kunnen hoogstens uw persoonsgegevens en burgerlijke staat aantonen doch deze feiten staan niet ter discussie. Het huurcontract uit Turkije bevestigt de huur van een woning in Turkije, niets meer en niets minder. Geen van de voorgelegde stukken kan de problemen die u, en uw familie, in Irak zouden hebben gekend met J.(...) aantonen.”*

2.4.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

In de mate verzoekers nog voorhouden dat hen het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.5.1. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekers maakten immers doorheen hun verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Irak zouden hebben gekend of zullen kennen.

2.5.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie vervat in het administratief, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betwisten deze analyse niet en brengen evenmin informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarop de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund, niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Daar verzoekers aldus geen concrete elementen aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Bagdad gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekers persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in hun hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de 'persoonlijke omstandigheden' niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoek(st)er in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij/zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem/haar niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoek(st)er een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn/haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Verzoekers brengen evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoekers laten aldus na het bewijs te leveren dat zij specifiek worden geraakt, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Evenmin zijn er elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekers omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissingen

toegelichte vaststellingen dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoekers in hun verzoekschrift “tot schorsing en vernietiging” vragen om huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens de bestreden beslissingen te schorsen en te vernietigen, wijst de Raad erop dat uit het voorgaande is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekers vragen, kan de Raad immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen, redenen die *in casu* niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond, en kan de Raad de voorliggende beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uiteraard niet schorsen.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS